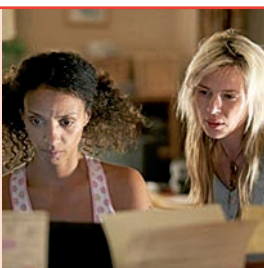

► **El PKK resisteix l'atac turc**
Roda el món // Pàgina 19
10.000 soldats turcs, 200 vehicles militars i desenes de bombarders van creuar la frontera que separa el Kurdistan turc de l'Iraqià el 21 de febrer a les set de la tarda. El poble kurd resisteix l'embat.

► **El mite de les vacunes**
Què es cou // Pàgines 22 i 23
Durant la segona meitat del segle XX van començar les vacunacions massives. Actualment hi ha professionals, mares, pares i associacions que en qüestionen els beneficis i la possible toxicitat.

► **En un món lliure...**
Expressions // Pàgina 24
S'ha estrenat la darrera pel·lícula de Ken Loach. El seu títol és 'En un mundo libre...'. Loach és conegut per tractar temàtiques socials amb una visió crítica dins el corrent del cinema realista.

directa

setmanari de comunicació

núm. 83 // 27 de febrer de 2008

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

Mil autoinculpacions per l'avortament lliure i gratuït

» Així està el pati // Pàgina 11

ELS GRUPS AVORTISTES ENTREGUEN ALS JUTJATS ELS SUPORTS RECOLLITS L'ÚLTIM MES

» Així està el pati // Pàgina 10

Les immigrades volen el dret de tenir drets

Manifestació del 23 de febrer a la plaça Universitat de Barcelona

Eloy de Mateo

» De dalt a baix // Pàgina 3-5

El creixement econòmic accelera el canvi climàtic

L'actual model de creixement econòmic i de consum de recursos naturals fa augmentar exponencial-

ment les emissions de gasos i, en conseqüència, accelera els processos de modificació del clima del planeta.

» Així està el pati // Pàgina 16

Sis braus setmanals executats a Barcelona

La sessió plenària de l'Ajuntament de Barcelona va aprovar per majoria absoluta una moció on es proclamava la ciutat com a antitaurina. Tot i això, a la plaça de braus de La Monumental s'executen sis braus setmanalment, contradint la Llei de Protecció dels Animals. 4.000 turistes són conduïts cada diumenge amb 60 autocars perquè 'gaudeixin' de les curses.

» Així està el pati // Pàgina 9

6 de març, aturada a les universitats

» Aquesta setmana la DIRECTA, l'ACCENT i el CATALUNYA editen un suplement conjunt de suport als i les conductores d'autobusos de Barcelona.

» Expressions // Pàgina 24

El Consell de la Cultura i les Arts neix curt de pressupost

El proper 23 d'abril naixerà oficialment el Consell de la Cultura i les Arts de Catalunya, un organisme que té la vocació d'acabar amb el partidis-

me en l'àmbit dels ajuts a la cultura. Segons denuncia la Plataforma pel Consell de les Arts, que fa anys que reclama la creació d'una entitat inde-

pendent per gestionar el suport públic a la creació cultural, el Consell neix curt de pressupost, ja que només gestionarà el cinc per cent del volum

total del Departament de Cultura. Les mateixes veus alerten sobre la proliferació de xarxes clientelars entre el sector públic i el privat a Catalunya.

Editorial

Cuba, per molts anys més?

Un gran cartell a l'Havana recorda: "Aquesta nit 200 milions de nens dormiran al carrer. Cap és cubà". Això pot semblar demagògia barata, però si pensem en tots els nens del planeta que passaran fred aquesta nit, potser és una demagògia que val la pena. La pregunta de debò és: com pot ser que un país del tercer món, al qual la primera economia del món imposa un bloqueig salvatge, pot garantir la salut, l'alimentació, l'educació i l'habitatge de tots els seus habitants? Però si l'Estat espanyol això no ho pot fer! Doncs molt senzill: a Cuba el lema *les persones són més importants que les coses* és, en molts aspectes, una realitat. És evident que el socialisme cubà ha de millorar moltes coses. No es poden obviar les denúncies de tortures, per citar alguna de les xacres del règim, i la successió de Fidel, després de 50 anys al càrrec —per una persona de la mateixa generació i que, per més inri, és el seu germà—, no sembla un senyal de regeneració política. Però els cubans i cubanes són els primers de dir-ho. En sis mesos s'han elaborat fins a 1,2 milions de propostes de millora del sistema a les assemblees populars de cada barri. Es pot comparar la xifra amb l'èxit de l'autobús de l'Estat. Però és evident que aquestes millores han de passar per perfeccionar i avançar en el socialisme i no per tornar a la foscor capitalista. No és menyspreable que l'illa sigui l'única economia sostenible del món (dades de la Fundació de l'Empremta Ecològica) amb un Índex de Desenvolupament Humà del 8.1 sobre 10 (dades de l'ONU). Això és resultat del primer procés de decreixement intens viscut al segle XX. Quan, el 1991, va perdre els subministraments energètics, Cuba va adaptar l'economia per consumir les mínimes matèries primeres sense haver de tancar cap escola o hospital. Quan aquí sigui l'hora de cenyir-se el cinturó esperem haver après alguna cosa.

Pensem, doncs existim

La tristesa del seient del costat

⇒ **Sergi Picazo**
/directa@setmanaridirecta.info/

Història 1

L'amo del bar Emilio III, de cabell fosc, baixet i lletjot, que es va casar amb una russa, segurament per conveniència i no per amor, i que probablement es diu Emilio —encara que mai no li he preguntat— sempre està mirant cap al carrer. A qui està esperant?

Història 2

La senyora Cèlia, que és la veïna de sota i està boja, crida i maldiu cada cop que sent un soroll perquè no li agrada el soroll; és l'única cosa que no li agrada. Diu que abans era policia i que ella ja es defensa soleta, però en realitat no té qui la cuidi.

Història 3

A la cua del súper, darrera meu, hi ha un home amb xandall —encara que sigui dilluns— que va perdre la feina i la dona en un mal moment i que compra un pack de sis cerveses i uns plàtans d'oferta a punt de podrir-se. No diu res i, de cop i volta, se li escapa un rot.

Història 4

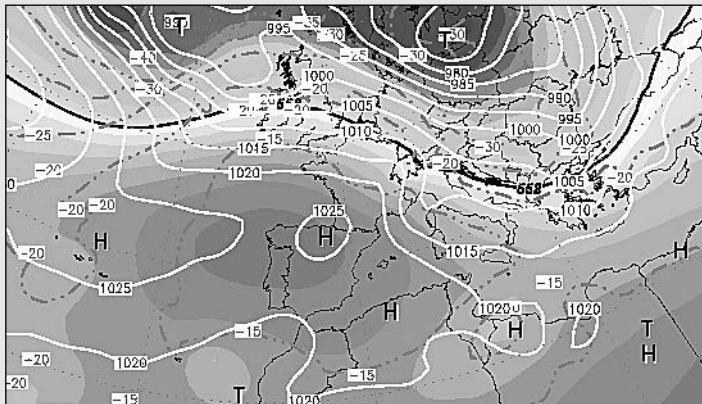
Vaig a treure deu euros del caixer i em trobo un home vestit amb camisa i corbata. Barba de quatre dies, alè de whisky, dents grogues, taques de vi als pantalons i mirada perduda. No entra ni surt. Ara, per circumstàncies de la vida, té el sac de dormir allà mateix.

Història 5

Baixant la Ronda Sant Antoni sempre veig la mateixa dona tirada sobre el mateix banc. Diu que es diu Rosario i que val deu euros. Fuma com una carretera i va molt pintada, massa pintada: els excessos als 50 i pico es paguen. La vida és dura, sí, però li és igual.

Conclusió discutible

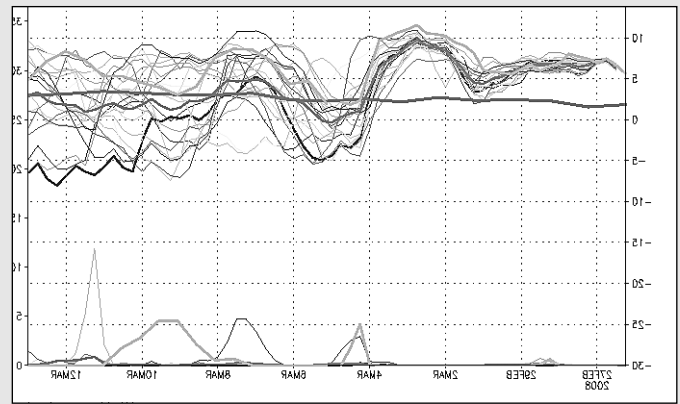
Hi ha gent que no lluita perquè ja ho ha perdut tot.

L'anticicló ens abraçarà durant tot el primer cap de setmana de març.

No s'acaba el fred

Encara que durant les últimes setmanes les temperatures d'hivern hagin fet una treva, no podem baixar la guàrdia. A començaments de la setmana vinent es produirà un fort descens que tornarà les glaçades a les comarques prelitorals i interiors. Aquest dijous pot caure algun ruixat dispers al nord de Catalunya, però l'ambient s'anirà estabilitzant. El cap de setmana serà sec, estable i assolellat.

Gràfic de les temperatures previstes fins al 12 de març. El diàmetre 4 hi ha un descens bruscat.

Com s'ha fet?

Aquesta setmana hem estat molt enfeinades. Però bé, com deia aquell: "Ja era això, no?". Dissabte vam estar treballant al Festival Antifeixista que, contràriament al que es comentava els dies previs, va ser molt tranquil. Un punt a favor pel moviment *skin-head*. I diumenge vam rebre la visita de la gent de L'Accent i d'un entranyable conductor d'autobusos de TMB per repasar el suplement de suport a la vaga que ja deveu tenir a les vostres mans. Des de la DIRECTA volem donar tot el nostre suport als conductors i a les conductores d'autobusos en la vaga que començaran el proper 3 de març. Ànims companyes! Recordeu que no esteu soles, que moltes venim darrere vostre!

També els volem donar les gràcies per animar un xic una campanya electoral que serà, com solen ser totes, avorridíssima.

Qui som

REDACCIÓ: De dalt a baix: Lluç Salellas • **Impressions:** Laia Alsina • **Així està el pati:** Jesús Rodríguez i Pau Cortina • **Roda el món:** Guillem Sánchez • **Observatori dels mitjans:** Enric Borràs i Abelló • **Què es cou:** Gemma Garcia i Jordi Panyella • **Expressions:** Roger Palà i Estel Barbé Serra • **La graella:** Xavi Camós • **La Indirecta:** Sergi Picazo

FOTOGRAFIA: Albert Garcia i Berta Alarcó
IL·LUSTRACIÓ: Jordi Borràs
COMPAGINACIÓ: Roger Costa
CORRECCIÓ: Col·lectiu de correcció i edició *A corre-cuita*
PUBLICITAT: Tània Miró
DISTRIBUCIÓ: Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS I ADMINISTRACIÓ: Jesús Hita

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

El racó il·lustrat

Jordi Borràs

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
il·lustraciadirecta@gmail.com
disseny@setmanaridirecta.info
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 26

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- Reconeixement.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuiu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.
- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

» El clima ha estat un dels factors més determinants de l'aventura humana. Fa 70.000 anys una sequera derivada de l'Era Glacial va colpejar l'Àfrica tropical i va provocar una desertització a gran escala que va empènyer per primera vegada l'*Homo sapiens* fora del seu bressol. Molt més enllà, l'últim estrall d'aquesta llarga glaciació ens va dur a les primeres grans civilitzacions patriarcales. De fet, el *jardí de l'Edèn* no és una invenció dels poetes antics, sinó l'eco idealitzat d'un període (6.000 a.n.e a 3.500 a.n.e) durant el qual la terra gaudia d'un clima càlid com l'actual, però amb menys turbulències climàtiques i en un planeta gairebé deshabitat. Un canvi en el pols solar respecte l'eix de rotació de la terra va provocar una petita glaciació al nord i va convertir el Sàhara, Aràbia i Mesopotàmia en allò que és avui dia. Una organització social fèrria i la producció d'aliments centralitzada van ser la resposta dels seus habitants. Nosaltres som el fruit dels excedents agrícoles que ells van assolir_

CLIMA I ENERGIA // SI LES EMISSIONS FOSSIN LES DEL 2000 ELS EFECTES ES NOTARIEN D'AQUÍ UNS SEGLES

El ritme de creixement actual ens acosta a un possible canvi climàtic

La ONU calcula que, si el model de producció no varia, l'escalfament global pot augmentar en quasi tres graus i provocar conseqüències en el medi ambient

☞ **Feliu Font – Arnau C.M.**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'últim estudi del Grup Intergovernamental d'Experts sobre el Canvi Climàtic (IPCC, en les sigles en anglès), òrgan d'anàlisi sobre aquest tema lligat a les Nacions Unides i a l'últim premi Nobel de la Pau, planteja la necessitat de reduir l'actual ritme de creixement econòmic de producció o de buscar maneres alternatives exemptes d'emissions de CO₂ per tal d'evitar conseqüències greus pel medi ambient. Les dades són interessants tenint en compte que aquest grup d'investigació sempre s'ha caracteritzat per fer uns estudis més aviat conservadors en relació a l'existència d'un canvi climàtic.

La temperatura de la Terra podria créixer fins a 4,5 graus i moltes espècies es veurien afectades

Si analitzem més específicament les conclusions de l'estudi de l'IPCC, veurem que el text assegura que, si l'ús desorbitat de recursos naturals i la contaminació —és a dir, l'escalfament global del

Desgel al glaciari Upsal

Enrique Mercarian

planeta— continua mostrant la corba de creixement exponencial dels últims temps, la temperatura global de la Terra podria augmentar fins a 4,5 graus centígrads. Segons els càlculs del grup d'investigadors, aquesta xifra significaria que se supera la barrera dels tres graus centígrads, que es considera el punt a partir del qual moltes espècies i elements de la biodiversitat patirien dures conseqüències.

Tanmateix, no totes les dades aporten un futur tan preocupant per la humanitat. Així, si es mantinguessin les emissions que hi

havia l'any 2000, els efectes d'un possible canvi climàtic, segons els experts, no es notarien fins d'aquí uns segles. D'altra banda, l'estudi també presenta algunes incongruències pel que fa a la teoria de la proximitat del canvi climàtic. Mentre es preveu que la temperatura global pugi, no s'assegura que també hagi de pujar la del mar.

► **L'acció humana contra el medi**
Tot i els últims càlculs de les Nacions Unides, el futur sobre el canvi climàtic continua essent parcialment incert. Ara bé, l'estudi de l'IPCC també aporta dades

de l'impacte que ha deixat la petjada humana sobre el medi ambient durant els últims anys, inclosos els canvis provocats per l'escalfament global. Precisament, la investigació conclou que el 89 per cent dels canvis que hi ha hagut en els biosistemes han estat en la direcció que s'esperava, cap a una situació d'escalfament global del planeta. Alguns d'aquests canvis, com diu el professor d'ecologia de la UB Carles Garcia, són "mecanismes absolutament irreversibles, és a dir, que continuaran funcionant durant anys encara que ara mateix tanquessim

l'aixeta del CO₂". Tanmateix, no tot són transformacions derivades de l'augment de la contaminació. L'estudi del Premi Nobel de la Pau, per exemple, esmenta el cas del gel del Pol Nord o dels famosos huracans per mostrar que no hi ha prou evidència empírica per concloure que l'escalfament del planeta estigui produint alguna mena de variació.

Per últim, cal destacar que la majoria d'estudis sobre els efectes de la petjada humana en la

No tot són transformacions derivades de l'augment de la contaminació. Els huracans o el gel del Pol Nord en són dos clars exemples

natura i el seu entorn arriben a la conclusió que tots els canvis produïts no es podrien explicar si només agaféssim el funcionament propi i independent dels biosistemes sense humans. En aquest sentit, l'augment de la temperatura global de la Terra, segons l'estudi, no s'hauria produït sense les emissions contaminants a l'atmosfera. ☉

Retroalimentacions que acceleren el canvi climàtic

☞ **A.C.M.**

Existeixen un seguit d'efectes del propi medi ambient que, sumats a l'augment de la pol·lució, provoquen l'acceleració del procés del canvi climàtic. Són les anomenades retroalimentacions. Un exemple és el desglaç polar, que significa la pèrdua de gel als pols. Segons l'investigador Richar Halley, aquest procés s'està accelerant perquè l'aigua no està fonent els casquets polars per sota, sinó a través de les esquerdes. Un altre cas de retroalimentació evident és el vapor d'aigua i els núvols, que amb l'escalfament global del planeta augmenten i podrien desenvolupar més casos de fenòmens meteorològics extrems. D'altra banda, les transformacions que estan

patint els climes també afecten i es retroalimenten amb la sequera que es viu a les selves tropicals, ja que aquestes parts humides de la Terra alhora són espais de creació i de recepció de pluja. És el que l'especialista en temes energètics a l'Amèrica Llatina, Marc Gavalda, ha descrit com un espai especialment important per protegir, ja que si les selves tropicals es converteixen en un nou desert del Sàhara a causa de les tals i la sequera es podrien accelerar —i molt— els canvis climàtics. Altres efectes greus pel medi ambient són l'augment del metà —un gas més nociu que el CO₂ i que es desprèn del trencament de grans plaques de gel—, la reducció de l'hidroxil —netejaedor de l'atmosfera— o el canvi dels corrents atlàntics.

I si tot plegat fos alarmisme sense fonaments?

☞ **A.C.M.**

El consens sobre l'existència de dades que demostrarien que poden haver-hi transformacions importants en el clima a curt termini si la producció i el comportament humà no varia és evident. Ara bé, què passaria si realment no fos així? Com s'explicaria tota aquesta dèria dels últims temps? La resposta es podria trobar entre les hipòtesis següents: una primera, lligada a la teoria de la conspiració, seria que tot plegat ha estat una exageració científica similar a la que hi va haver amb l'energia nuclear. Una altra explicació podria ser que existeixen retroalimentacions climàtiques desconegudes encara i que tenen la capacitat

de pal·liar les conseqüències de la crisi energètica i climàtica. En tercer lloc, trobaríem l'argumentació que diu que realment hi ha una transformació en el model de producció mundial, amb el qual s'aposta per les noves tecnologies, les energies "netes", la descentralització i la democràcia. Finalment, si el futur acaba essent menys crític que el que assenyalen la majoria de prediccions, podria ser a causa de la imposició d'un model tecnològic extrem capaç de combatre els efectes d'un possible canvi climàtic a través de la tecnologia. Una hipòtesi que, tanmateix, produiria —amb tota seguretat— efectes greus en la població, especialment sobre la que disposa de menys recursos.

» Els llibres de text ens diuen: “Milions de minúscules màquines recorreran els rius eliminant la contaminació, viuran en tubs d’assaig fabricant molècules a voluntat o navegaran per les artèries per controlar el nostre estat de salut i reparar qualsevol problema que patim”. A mesura que ens tornem més fràgils, els nostres professors ens prometen immortalitat; quan estem més en perill, els nostres governants ens asseguren invulnerabilitat; quan ens queda menys temps, la publicitat ens garanteix la vida eterna”_

SANTIAGO ALBA RICO

CLIMA I ENERGIA // S’HA CONSUMIT MÉS DE LA MEITAT DEL CRU

Petroli: punt i a part

El creixement de la demanda i la manca de pous compliquen el futur del cru com a recurs energètic

Feliu Font – Arnau C.M.

/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'any 1996 un informe del World Resources Institute sentenciava que “si no es redueix de forma important el creixement de la demanda, la producció de petroli iniciarà un declivi”. Més de deu anys després aquesta reducció no tan sols no s’ha produït, sinó que l’aparició definitiva de potències emergents com l’Índia i la Xina ha fet que durant els últims temps la demanda de petroli i de matèries primeres s’hagi disparat sense que l’oferta hagi patit canvis considerables. De fet, Fernando Bullón Miró, de l’Associació d’Estudi dels Recursos Energètics (AERE), assegura que la situació és complicada. I en el camp del petroli encara més, ja que a dia d’avui es consumeixen quatre barrils de cru per cada un que es troba. En aquest sentit l’alerta entre els experts és elevada. I segons AERE és el resultat

El 80% de l’energia es genera amb combustibles fòssils

lògic del consum de més de la meitat del petroli existent en tan sols 100 anys i, a més, en una corba exponencial provocada per l’augment constant derivat del creixement demogràfic i econòmic.

Si agafem el consum del conjunt de recursos fòssils, observarem que no es defineix únicament pel fet d’haver estat elevat en termes

Aquiara

absoluts, sinó que també es caracteritza per haver estat central en totes les activitats que es desenvolupaven i es desenvolupen en les societats econòmicament més fortes del segle XX. Aquest fet es pot comprovar amb unes xifres que situen l’energia que prové dels fòssils en un 80 per cent del total de l’energia que s’utilitza al món. La xifra encara és més destacada si ens fixem en l’àmbit del transport, on augmenta fins al 95 per cent.

La corba de Hubbert i el final del petroli

La data que posarà fi a l’ús del petroli no la sap ningú. Els governs proven alternatives i parlen de buscar noves energies, però ningú no s’aventura a posar una data a la “mort del cru”. Tanmateix, molts experts coincideixen a situar el zenit del petroli entre finals dels anys 90 i principis del segle XXI. Un zenit que s’ha d’entendre des de la perspectiva que va definir l’investi-

gador Marion Hubbert. Aquest nord-americà va descobrir que l’extracció del petroli funciona com una campana de gauss, l’anomenada corba de Hubbert, en la qual la producció creix just fins al punt que s’ha extret la meitat del petroli, moment a partir del qual comença a descendir. D’aquesta manera, segons diversos experts, avui dia ja ens trobaríem a la part que fa baixada de la corba de Hubbert pel que fa a la capacitat de producció

mundial de cru. En un sentit semblant es va expressar, per exemple, el professor Kenneth Deffeyes, autor del llibre *El zenit de Hubbert: la imminent escassetat del petroli mundial*, que va situar el zenit del petroli l’any 2000, “ja que la producció mundial no ha crescut més tot i l’increment de la demanda i de la pressió dels països occidentals per tal que els productors augmentin l’oferta i, així, estalviar-se l’increment de preus”. ☺

El consum humà sobrepasa qualsevol límit

Els éssers humans estem capturant el 40 per cent de la productivitat biològica del planeta i ens estem polint els recursos naturals acumulats durant centenars de milers d’anys en un interval de temps geològicament molt breu. Els tres sistemes bàsics per proveir-nos d’aliments dels quals hem estat depenent a través de la seva productivitat al llarg de la història –les pesqueres, els pasturatges i les terres de cultiu– no donen molt més de si ni admeten grans increments de producció. La meitat dels boscos tropicals han estat talats i setze dels disset bancs de peixos més grans han desaparegut. Els aqüífers són explotats per sobre de la seva capacitat de recàrrega. La terra perd nutrients i està afectada per la desertització, l’erosió, la contaminació, la compactació i la urbanització. Un 65 per cent de les terres que algun dia van ser cultivables ja no ho són. D’altra banda, pel que fa a l’energia nuclear, actualment significa el sis per cent de la producció mundial i es calcula que, si no s’augmentés el ritme de producció, l’ús de l’urani per produir energia s’allargaria fins a finals de segle.

Les retroalimentacions energètiques que afecten el clima

El final de l’etapa del petroli –un recurs natural que ha estat el gran dominador dels últims temps– podria implicar algunes retroalimentacions gens positives pel medi ambient, com a mínim en un primer moment. Un exemple és l’anomenat “enfosciment global”, que fa referència al procés que durant els últims temps ha provocat un refredament a l’atmosfera que ha retardat l’escalfament del planeta. De fet, “l’enfosciment global” és com es coneix la transformació causada per la contaminació que pateixen les molècules dels núvols i que redueix l’arribada a terra de les radiacions solars en un 10 o un 30 per cent. En el cas que, de sobte, s’abandonés l’actual sistema de producció basat en el petroli, la contaminació augmentaria considerablement als indrets on “l’enfosciment global” és molt usual. Això es podria donar, per exemple, al sud d’Àsia. Una altra conseqüència contraproduent per l’entorn natural que hi hauria en un possible món sense petroli és el retorn a l’ús d’altres fòssils combustibles com el carbó o, fins i tot, el carboni, del qual la Xina i els EUA tenen les dues reserves mundials més grans del planeta.

Myfootprint.org: quants mons necessitem?

La gran majoria de dades i estadístiques mostren que durant els últims anys la ciutadania catalana ha experimentat un augment de la consciència pel que fa a l’abús dels recursos que ens ofereix la natura i comença a adonar-se que això pot ser negatiu en un futur. De fet, els ciutadans procuren reciclar, gastar menys aigua, posar l’aire condicionat a una temperatura menys forta, etc. Ara bé, les persones no saben si el seu comportament és prou sostenible. És per això que des d’una de les entitats que promouen el dia de la Terra s’ha iniciat una campanya –a www.footprint.org– on els internautes poden calcular quants mons es necessitarien si tothom tingués una rutina com la seva. La pàgina web dona els resultats al visitant a través d’un qüestionari on se li pregunta quines rutines practica en àmbits com el transport, l’habitatge o els aliments que consumeix. L’objectiu de la campanya, que compara l’internaute amb la mitjana de “respecte ecològic” dels ciutadans del seu estat, és conscienciar la població de la necessitat de canviar determinats hàbits davant el fet que no hi ha prou recursos per mantenir el consum actual.

» I evidentment, cada dia sorgeixen suposades solucions tecnològiques per substituir el petroli o refredar l'atmosfera. Alguns d'aquests remeis, com convertir el metà oceànic en combustible, són pitjors que la malaltia (els japonesos donaran a conèixer els resultats del primer projecte pilot l'any 2011). Altres solucions, en canvi, obren possibilitats realment prometedores. Del que ningú no és capaç és d'oferir una solució viable en el context d'una economia en creixement constant. Però, alhora, i tret que canviem de sistema, sense aquest creixement tampoc no hi haurà inversió per desenvolupar prototipus i impulsar canvis en infraestructures a gran escala. Com ho farem?_

CLIMA I ENERGIA // LES POTÈNCIES VEUEN IMPOSSIBLE MANTENIR EL RITME PRODUCTIU

Les respostes a la crisi ambiental i energètica manquen de consens

☞ **Lluc Salellas**

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El consens sobre la necessitat de canviar la manera de funcionar de l'actual model de producció a escala mundial –tant per la seva agressivitat vers l'entorn natural com per les limitacions dels recursos naturals– s'ha estès arreu durant els últims temps. Després d'anys en què només els grups lligats a l'ecologisme i alguns científics defensaven aquesta teoria, la majoria de moviments socials han acceptat aquest discurs i,

El 'decreixement' nega que el creixement econòmic, pel simple fet de créixer, sigui positiu

fins i tot, les grans potències mundials i algunes multinacionals –com Shell– han reconegut la impossibilitat de mantenir el ritme actual de demanda i de producció sense unes conseqüències desastroses a mitjà termini. Ara bé, aquesta espècie de consens que s'ha instal·lat en el conjunt de la societat desapareix del tot quan es tracta de plantejar quines han de ser les alternatives que s'han de posar en pràctica per evitar, entre d'altres aspectes, el canvi climàtic.

► Govern i empreses

Tant a les conferències internacionals –com la de Bali de l'any 2007, on hi van participar els estats– com en el si de les grans empreses l'aposta dels grans agents econòmics passa per la cooperació internacional entre la gran diversitat d'agents productius. La fórmula s'assembla a la del comerç d'emissions contaminants que ja es practica. Així, empreses i governs volen continuar creixent econòmicament i fer front a l'augment de la demanda derivada de l'increment de la població tot esgotant, primer, recursos com el petroli i, tot seguit, funcionant a través de l'energia nuclear, els agrocombustibles i, més minoritàriament, les energies renovables. És el sistema que, en un article recollit per

Marxa pel Decreixement a Barcelona (10 de febrer)

Cristina González

Globalize.org, la multinacional Shell ha posat com a camí a seguir amb el nom de *Blueprints* i que l'escriptor i filòsof Santiago Alba Rico, en un sentit crític, ha definit com "l'estratègia dels grans poders per tal de gestionar una consciència –present des de fa temps en gran part de la població– sense haver de qüestionar el model global, que és el que causa les amenaces actuals". El mateix Alba Rico argumenta que aquesta forma de fer es caracteritza, d'una banda, per "generar una

il·lusió tranquil·litzadora que sembla indicar que s'estan prenent mesures" i, per l'altra, per "orientar tota solució possible en la responsabilitat individual".

► Els moviments divergeixen

Des de determinats sectors del progressisme més institucionalitzat s'ha apostat per assegurar que la solució als problemes de la crisi ambiental i energètica passa per recuperar l'energia nuclear com a pal de pallar en la producció energètica. És la idea que defensa-

va el columnista britànic George Mombiot, que assegurava que "l'energia nuclear és la solució que, durant cinquanta anys, s'ha amagat darrere la recerca d'un problema". Els arguments pronuclears han estat rebutjats amb insistència des dels moviments socials, que han recuperat l'argumentari de la perillositat, de la radioactivitat i dels residus per evitar que es generalitzi una opinió favorable a les centrals nuclears.

Per un altre costat, també existeix un debat molt obert

entre els moviments socials sobre la bondat o no dels biocombustibles. Determinats sectors creuen que aquests no són una alternativa real i viable a l'actual model, ja que la seva producció (desforestació, aigua, etc.) i el seu transport no significaria necessàriament una reducció de les emissions actuals de CO₂, com ja ha publicat el diari anglès *The Guardian* fent referència a un estudi universitari sobre el tema. Altres veuen en els biocombustibles una solució pràctica a l'actual situació i de fàcil aplicació al primer món, on s'estan abandonant les terres i les masses forestals queden totalment incontrolades. Entremig d'aquestes discussions, també apareixen discursos que esmenten solucions per evitar conseqüències en les persones més pobres a l'hora d'aplicar les respostes als problemes del canvi climàtic. És el cas de Vía Campesina, que basa el seu discurs en la idea de la sobirania alimentària i en la necessitat d'allunyar les grans multinacionals de la propietat de les terres productives.

Existeix un debat molt obert dins els moviments socials sobre la bondat o no dels biocombustibles

L'èxit dels tallers marca l'inici de la Marxa pel decreixement

Temps de re-voltes ha iniciat la seva gira arreu del Principat amb una participació elevada en tots els seus actes i, en especial, als tallers de propostes d'actuacions locals i a les xerrades sobre la teoria de l'economia contrahegemònica. De fet, segons un dels participants a la marxa, els espais de discussió amb persones i col·lectius locals estan essent "molt profitosos per conscienciar la gent sobre la insostenibilitat de l'actual sistema econòmic i de vida i, també, perquè s'acordin propostes locals participatives i assembleàries". Així, en diversos dels territoris visitats, les entitats i la ciutadania han definit mètodes d'actuació davant els efectes de

l'actual sistema econòmic com la creació de cooperatives de consum i de xarxes d'intercanvi o el compromís personal i col·lectiu de treballar el tema des de la pròpia perspectiva.

D'altra banda, la marxa –que actualment compta amb prop d'una desena de ciclistes permanentment– també està servint per afegir un plus de notorietat a molts dels actes que s'impulsen des dels moviments socials sobre temàtiques locals coincidint amb la presència de Temps de revoltes.

► *Dos mesos per endavant*
Després de quinze dies pedalejant per les comarques del Baix Llobregat, el Garraf i el Pene-

dès, la marxa pel decreixement va arribar a Vandellòs el cap de setmana passat per participar en una acampada opositora a la presència de la central nuclear. Després de les protestes en contra de les centrals nuclears i d'haver visitat diferents espais històrics com l'Ateneu Llibertari d'Igualada o el GER de Ribes, els marxants van enfil·lar cap a les terres de ponent. Els queden gairebé dos mesos d'activitats per davant, debats i projectes amb l'objectiu de presentar tot el que envolta la idea del "decreixement" i de servir de punt d'unió i de treball als col·lectius, entitats i persones implicades en la millora del seu entorn.

Finalment, la proposta més nova i que durant els darrers mesos ha aconseguit entrar dins els moviments socials –tot i que encara no és una teoria molt estesa– és la del *decreixement*. Serge Latouche, un dels seus grans gurus, l'ha definit com "el model teòric per trencar el llenguatge enganyós dels drogoadictes del productivisme... el *decreixement* és l'abandó de la fe que diu que el creixement econòmic pel simple fet de créixer és positiu per la societat". El mateix Latouche ho argumenta dient que aquesta filosofia només ha servit "pels detentors del capital i per aportar unes conseqüències desastroses al medi ambient". ☞

h1>Impressions

Raül García-Durán. Coordinador de l'Assemblea del GRAMC /opinio@setmanaridirecta.info/

h2>La quotidianitat de l'emigració: el viatge (1)

Hamrrachi Omar és el meu amic imaginari format pel munt de marroquins que conec arrel de la meva activitat al GRAMC (Grups de recerca i acció amb minories culturals i treballadors estrangers). Aquest amic m'ha explicat dues coses que crec que val la pena conèixer: el seu viatge i la seva experiència en dos consolsats. Us explico el viatge i un altre dia parlarem dels conso-

1. Sóc Hamrrachi Omar, veí d'un poble de la regió de Nador, al Marroc, i just ara he finalitzat els meus estudis de dret. Bé, en realitat ja fa un any, però des de llavors no he trobat feina, de manera que és com si fos ara. La meva família ja n'està farta i m'insisteix que no sigui covard i que em fiqui en una pastera i emigri a Espanya. La veritat és que em fa por. Ja són molts els del meu poble que han mort en l'intent i, a més, no sé nedar. Amb tot, avui m'he decidit, no soc religiós i estic fart d'amagar-me del veïnat cada vegada que menjo durant el Ramadà, amb totes les persianes tancades. A més, avui la policia ha detingut el meu germà per menjar un entrepà al carrer i ha de complir un mes de presó.

Però no vull arriscar la meva vida en una pastera. Vaig al consolat espanyol de Nador a informar-me de què puc fer per aconseguir els papers.

2. Ja sóc al vaixell, al regular, a la coberta, al sol, però no puc gaudir-ne, ni de les onades ni de l'escuma que fan els motors. Sóc dels que no han pogut arreglar els papers i he hagut que viatjar amb un passaport d'una dona com si anés a fer reagrupament familiar. El passaport i el bitllet els he comprat (3.000 euros) a un màfia de Nador amb qui vaig contactar a la porta del consolat espanyol. M'han assegurat que el policia que ha de revisar els papers ja m'està esperant i em deixarà passar, fins i tot han insistit que no feia falta que m'afaités el bigoti. Així doncs, ara em dic Fadua Mauf, però mentre observo –sense veure-les– les onades que topen amb la proa, el meu pensament es coordina inconscientment amb aquest moviment amb més força que la mar: endavant, enrere, endavant, enrere... Podré passar? Em detindran i em tornaran al Marroc? Funcionarà el contacte? I si el policia ha caigut malalt i n'han posat un altre? No, aquestes coses funcionen bé. Però a un policia li poden canviar el torn fàcilment... I una altra onada i un altre dubte i ni sento el sol... Em tranquil·litzo una mica amb el

Paco Arjona

ritme lent de la mar a mesura que el vaixell sobrepassa el centre de l'estret, però llavors em vénen més dubtes sobre com acabarà aquest viatge vers el desconegut. No he pogut interioritzar el futur, encara que alguna cosa col·lectiva que no sé ben bé què és m'empenta cap a la línia de pas, la línia fronterera.

3. Vaig passar! Aquesta línia es pot passar, tot i que em temo que d'altres mai acabaran de passar. Quan vaig arribar ho veia tot estrany i la por es va apoderar de mi. Vaig córrer a una cabina telefònica per trucar el meu contacte, però comunicava. Ara estic retingut en un cortijo d'Almeria per una altra màfia

Jo, fins ara, no havia fet por a ningú. Deu ser que el fet de sentir que els meus papers –que no tinc– són més importants que jo m'ha canviat la cara?

que, hàbilment, ha aconseguit tancar-me aquí. Mentre esperava que el telèfon deixés de comunicar, un compatriota se'm va acostar molt amablement i em va oferir ajuda, cosa que –desorientat com estava– vaig acceptar immediatament. No sé com vaig acabar prenent té en aquest cortijo del qual no puc sortir. No sé com puc sortir-ne i, a més, tampoc m'hi atreveixo perquè no m'assemblo gens a la Fadua del meu passaport. Els del cortijo, marroquins i espanyols, demanen 1.000 euros a la meva família (jo no porto tant) per acompanyar-me fins a Catalunya, que és on tinc parents i amics. Si no els pago no em deixen sortir. També hi ha màfies (o és la mateixa?) en aquest costat.

4. Sóc a Catalunya, a Barcelona. La meva família, no sé com, va pagar. No m'atreveixo a sortir al carrer: ja he vist la policia demanant la documentació de forma totalment humiliant a molts paisans i subsaharians i, d'altra banda, em resulta desagradable fer-ho. Principalment per les mirades de la gent, que en cap moment són normals. Generalment són de por, algunes vegades d'odi i, d'altres, sembla que pensin "pobret emigrant". No sé quines em molesten més. He trobat feina, evidentment sense contracte i quasi sense cobrar res (però més que al Marroc), de peó de la construcció. De fet, la meva vida transcorre de la feina a casa i de casa a la feina. L'altre dia, al metro, una noia jove –per cert, bastant maca– el primer que va fer quan em va veure va ser agafar fort la seva bossa. Jo, fins ara, no havia fet por a ningú. Deu ser que el fet de sentir que els meus papers –que no tinc– són més importants que jo m'ha canviat la cara? O m'ha canviat perquè no són el mateix els llibres que els totxos de la construcció? Després la noia em va mirar amb cara de penediment i vaig tenir ganes de parlar amb ella, però no vaig gosar. Mal fet, perquè un altre dia una altra noia va estar tot el viatge amb la bossa ben agafada...

5. Estic una mica millor. Ja no pateixo tant pel fet de sentir-me un paper. Visc amb set compatriotes, quatre de Nador i tres de Larache. La casa es petita, però ens és impossible llogar-ne una de més gran. Ja en teníem una emparaulada, però quan van saber que els llogaters érem marroquins ens van dir que la comunitat de veïns no volia. Coses com aquesta –realment molestes– et fan mal al fons de l'ànima i de la dignitat, et fan caminar sempre amb el cap mirant a terra, humiliat, i anar només amb els teus. En alguns llocs, principalment als bars i discoteques, no em deixen entrar o em cobren més perquè no hi torni. Però quan envio els diners a la família (que cada vegada em demana més) se'n van les penes... El sacrifici (que va per llarg) serveix per alguna cosa. He entrat en contacte amb una associació que es preocupa de la situació dels immigrants. Són gent molt maca que ens tracten com persones, ni més ni menys, amb amistat, sense menyspreu, però també sense paternalisme. L'altre dia una dels seus membres em va acompanyar, sense estrènyer la bossa, al consolat marroquí de la Rambla Catalunya (ara ha canviat de lloc, no de funcionament) per ajudar-me a aconseguir un passaport real...

No he pogut solucionar res. Me'n vaig a un locutori a telefonar a la família...

Carles Suàrez i Graells. Estudiant

/opinio@setmanaridirecta.info/

La contradicció kosovar

La declaració d'independència de Kosovo està transcendint arreu. Ja ha estat reconeguda per occident.

Sèrbia encapçala l'oposició a la declaració, formada per Rússia, la Xina i una sorprenent i espantada Espanya en ple procés electoral i que, tot i que nega qualsevol identificació amb els conflictes nacionals de l'Estat, pressiona la UE per declarar sui generis el cas kosovar: intenta blindar l'exclusivitat i la irrepetibilitat del procés kosovar. Pobres, s'ho veuen venir.

Com a catalans en procés d'alliberament nacional hauríem de donar-li un suport incondicional. Kosovo marca un antecedent. Sobretot pel caràcter rupturista i unilateral de la declaració. És a dir, l'exercici del dret d'autodeterminació a partir dels fets consumats. Ni pacte amb l'Estat pertinent ni obediència al dret internacional. Això és l'objectiu de tota nació oprimida. El dret real de decidir, l'autosuficiència política d'una nació. Valoració d'antecedent que ja han fet part dels moviments d'alliberament nacional del País Basc, el Sàhara, Ossètia del Sud o fins i tot Catalunya. Sí, el sobiranisme neoliberal d'ERC i CDC s'ha llençat a donar la benvinguda a Kosovo i a criticar la posició espanyola. Entre una part de l'independentisme més combatiu

o en determinats moviments internacionalistes es respira una simpatia basada en la primacia dels drets nacionals.

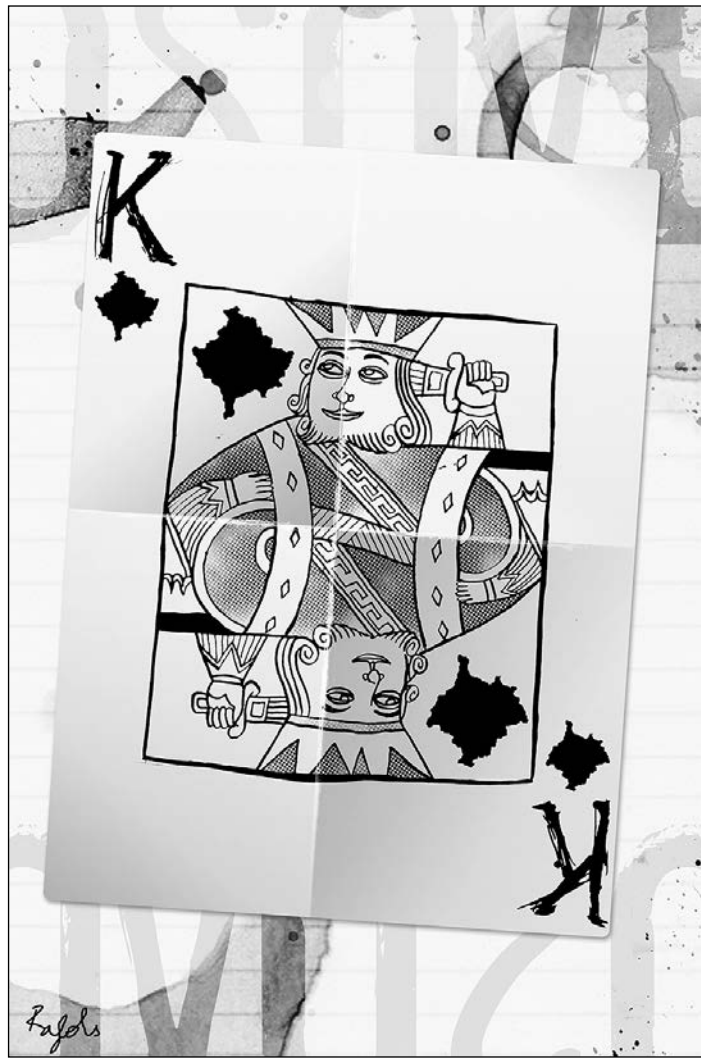
Una primacia falsa per dues raons: perquè la construcció estatal no és res en si mateixa i per la realitat concreta de Kosovo.

Com a racionals i materialistes que som, hem d'entendre que la construcció estatal no és un valor absolut en si mateix. De vegades suposa un avenç per al poble treballador, de vegades només ho és per les classes dirigents. A voltes és un pas per la solidaritat entre els pobles, a voltes és un avenç per l'establiment mundial en la seva geopolítica. Un nou estat no és un avenç o un progrés per si sol i no se li pot donar suport incondicional.

Cal veure si la construcció estatal ve d'un procés d'alliberament nacional i com ha estat aquest procés.

El moviment d'alliberament nacional albanokosovar va sorgir a finals dels anys 80 arrel de l'estratègia d'occident (RFA i el Vaticà com a avantguardes) de fragmentar Iugoslàvia. Cal analitzar el fracàs dels estats-nació als territoris sud-eslaus, impossibles per la inexistència d'un feudalisme previ i pel manteniment d'estructures pseudotribals de caràcter seminòmades —que són les causants d'aquestes barreges nacionals en tots els territoris— i clau de l'èxit parcial del capitalisme d'estat quasi autogestionat de Tito, que va aconseguir equilibrar —fent cessions a les burgesies nacionals, això sí— un conglomerat de nacions i religions en un sol estat laic.

I sense ser nostàlgics de Tito —però també sense empassar-nos l'endimoniat pla de la Gran Sèrbia que van esbombar els mass media— sí que hem d'analitzar aquesta fragmentació com una estratègia de l'imperialisme europeu contra l'experiència

Lluís Rafols

cia sud-eslava. L'oposició sèrbia a la fragmentació és el motor de les declaracions d'independència unilaterals, secundades per un ràpid reconeixement internacional. Va passar així amb Eslovènia i Croàcia l'any 91 i amb Bòsnia el 93, que van causar guerres nacionals i religioses durant cinc anys fins que es van signar els acords de Dayton, que van acabar amb la independència de les fronteres interiors iugoslaves, tret de Montenegro que va continuar garantint la sortida al mar a Iugoslàvia fins el 2006.

El 1999, es va massificar la notícia de la neteja ètnica que

s'estava fent a Kosovo i, sota el pretext d'una ofensiva sèrbia imminent contra civils, l'anomenada "operació ferradura" —treta a la llum per Fisher—, i mentre s'estava negociant amb Sèrbia, es va decidir obviar el Consell de Seguretat de l'ONU i l'OTAN va bombardejar les posicions civils i militars sèrbies durant mesos, tot obligant les forces iugoslaves a abandonar Kosovo i a reduir la població civil sèrbia en enclavaments aïllats. La famosa resolució 1244 de l'ONU va posar fi a l'ofensiva, va sotmetre Kosovo a l'administració de l'ONU i a la defensa de l'OTAN i va d'operar

una separació de facto, un estat titella, un protectorat, tot i garantir explícitament la integritat territorial de Sèrbia.

Per tant, més que un moviment d'alliberament nacional autònom i marxista, trobem una guerrilla finançada per occident, una victòria militar aconseguida per l'OTAN i un règim d'autonomia basat en la subordinació jurídica i política a l'ONU, que ara passarà a la Unió Europea. El protectorat kosovar ha canviat de mans. Aquest —i no pas cap altre— ha estat el canvi. Tota la resta (les negociacions fallides, les festes populars, etc.) ha estat de cara a la galeria i, en tot cas, deixant clar el caràcter satèl·lit del nou estat (imposició de la bandera, prohibició —per contundent— de l'himne nacional). Però la transcendència d'aplicar la independència real i obviar les fronteres internes de l'antiga Iugoslàvia (gran argument occidental en les anteriors) preveu un efecte dominó als enclavaments sèrbis i, sobretot, a la precària situació de Bòsnia.

En síntesi, la construcció estatal per si sola no requereix el suport dels moviments d'alliberament nacional. Cal contextualitzar cada cas, les parts implicades, la participació de l'imperialisme, com ho venen els mass media, etc. No obstant això, dels casos com el kosovar, n'hem d'extreure elements positius: l'exemple de la ruptura amb el marc estatal anterior o la unilateralitat de la declaració sota les institucions autònomes. Això sí, esperem construir de manera diferent el nostre marc estatal, basat en la unitat popular, i no buscar-nos amics tan poderosos ni "amb tanta tradició democràtica" com diuen els neoliberals catalans. En tot cas, cal denunciar el doble barem de la comunitat internacional i la intoxicació de la premsa i cal donar suport als eslaus del sud contra l'imperialisme europeu.

La construcció estatal no és un valor absolut en si mateix. De vegades suposa un avenç per les classes dirigents

Jordi Garrigós. Militant d'Endavant (OSAN)

/opinio@setmanaridirecta.info/

'Les mitgeres al descobert'

Copio el títol d'un tema d'en Sanjosex, però realment escolto aquella cançó d'en Manu Chao que parla d'en Diego ("Si yo fuera Maradona, viviría como él"). No és que el tipus de vida de l'ídol argentí sigui el paradigma de la realització personal, però hi ha dies en què pensar, únicament, quin serà el proper tatuatge revolucionari en entrar al meu cos seria ideal per treure aquest estrès neuronal ja rutinari. Avui recordava quan vaig començar la universitat, al poc temps ja militava a l'Alternativa Estel on, durant un parell d'anys, vaig formar part de la seva executiva nacional. Bolonya i l'EEES ocupaven la major part de les nostres reivindicacions. Em

venen al cap manifestacions, comunicats, documents i ponències llarguíssimes sobre aquest tema. Erem conscients que aquest era el pas definitiu cap a l'entrada del mercat a la universitat i que, per tant, havíem de respondre, més o menys encertadament, com podíem.

Però tot era més fàcil llavors —i només fa tres o quatre anys— quan, tot i ser conscient del perill real, no ho patia a les meves carns. Ara, un cop he acabat un cicle i n'he començat un altre, em trobo en immersió contínua i sense oxigen dins de tot allò que llavors llegia. Puc afirmar en primera persona que ja sóc una víctima de Bolonya. Pràctiques diàries, classes matí i tarda i un

Ja sóc una víctima de Bolonya: una espècie de Gran Germà que mira que surtis preparat per magnificar el mercat laboral

control total del teu dia a dia, una espècie de Gran Germà que mira que surtis preparat per magnificar el mercat laboral. Anant a aspectes més pràctics, un arriba —passats els 25 anys— a fer una segona carrera i es troba que totes les seves esperances d'emancipació es trenquen perquè a uns ministres d'educació els va donar la gana d'aplicar un sistema que entra en tots els teus aspectes personals. Veus com es fomenta la competitivitat i l'elit dins un mateix grup d'alumnes o com decideixen amb qui fer o no fer un treball en base al seu judici. Realment, una gran preparació de cara a trepitjar al teu adversari per aconseguir una feina. Això sense comptar amb els criteris de

permanència, no fos cas que et despistis i et puguin fer fora per "poc competent", com si treballlessis a una cafeteria. I l'empresa ja no s'amaga darrera els logos, en un web o en un petit caixer. Estudio periodisme a una universitat pública, la mateixa que, l'any vinent, compartirà espais amb la cadena de Mediapro, la Sexta. No se si indignar-me més per com tractaran els alumnes allà, on podran remenar entre el bo i millor de cada promoció, o per veure que molts futurs periodistes resten, impacients, a l'espera del moment en què tindran uns grans estudis al costat per on passaran molts famosos. Víctimes de Bolonya... i ells sense saber-ho.

Infectació

Infectació. De la pregunta a la resposta

Laia Altarriba Pigullem
Periodista i militant d'Endavant

No diré res de nou si dic que hem de reforçar i enfortir les xarxes de resistència a l'Europa neoliberal. És la idea que ha impregnat la majoria d'infectacions, de fet és la idea amb què es planteja aquesta proposta per infectar-nos. Doncs això, que no diré res de nou si ho dic, però sí que trobo imprescindible recordar-ho i per això em deixo enredar en aquesta infectació.

Ja fa anys que el treball en comú ha esdevingut una pràctica habitual per a l'esquerra catalana. Em refereixo, és clar, a l'esquerra real (no a la que es proclama a través d'anuncis electorals, però que amb l'altra mà subjecta la porra). El darrer Fòrum Social Català és una bona mostra d'aquestes ganes de compartir. Milers de persones van passar per les diverses activitats organitzades: seminaris, tallers, l'assemblea de moviments socials, l'assemblea de dones i la manifestació de cloenda. Amb tothom que he parlat que havia participat en algun dels debats m'ha explicat l'interès de la majoria de participants per reforçar els espais comuns de reflexió i d'acció.

Però, un cop constatat que ens volem trobar, penso que és pertinent fer-nos una pregunta: treballar conjuntament per fer què? I aquí cadascú hi donarà una resposta diferent. Penso que ens trobem precisament en aquest moment, en el de construir la resposta. Que quedi clar que això no significa que haguem d'acabar tots al mateix lloc, però si ens ha de servir per alguna cosa el fet d'haver-nos anat trobant al carrer durant tants anys és per anar teixint una xarxa que ens permeti encarrar-nos conjuntament a un sistema injust i explotador que volem combatre i per construir des dels Països Catalans una alternativa juntament amb la resta de pobles del món. I penso que possiblement aquesta xarxa que hem teixit poc a poc després de les desbandades i fractures provocades per les claudicacions de la transició i dels cops represius que van culminar amb l'operació Garzón a principis dels 90 ens ha de permetre articular un espai de resistència al capitalisme i a la imposició espanyola i francesa.

El que haurem d'anar trobant és la millor fórmula per articular-nos. Podem beure de la nostra pròpia història, podem prendre com a referents altres experiència internacionals i fixar-nos en experiències reeixides a nivell local, tot plegat per construir els espais que s'adaptin a la nostra realitat actual.

En aquest sentit, penso que hem de prendre bona nota de la lluita dels conductors d'autobusos de Barcelona i els suports i complicitats que s'han generat al seu voltant. Em sembla especialment interessant per dos aspectes: perquè és la primera lluita ofensiva en molts anys (és a dir, que no és una mobilització per aturar un pla d'acomiadaments o una retallada de drets, sinó que és una lluita per aconseguir millors condicions laborals) i perquè ha vinculat la lluita concreta d'un grup de treballadors amb els moviments socials i organitzacions anticapitalistes de la ciutat de Barcelona.

Mònica Terribas, per què?

Roser Iborra Plans
Osona

Sóc subscriptora, col·laboradora ocasional i difusora del DIRECTA. En el darrer número tota la contraportada està dedicada a Mònica Terribas, de TV3. La pregunta és: per què ocupeu tota una pàgina amb una entrevista mediàtica i convencional? No hi ha gent lluitadora a qui entrevistar? Francesc Arnau, per exemple? Un professor de música tancat a Badalona? Un obrer de SEAT en vaga de fam? Fina García Aramburu, que acaba de sortir de la presó? Martxelo Otamendi, Egunkaria? Etcètera, etcètera...

Qui garantirà el dret de vaga dels professors?

Jorge López
Professor de Secundària de Sant Boi de Llobregat

La manifestació contra les bases de la futura Llei d'Educació de Catalunya hom hi va poder veure força pancartes amb fotografies de mestres que no havien pogut acudir a la protesta perquè els havien obligat a romandre als seus centres per complir els serveis mínims abusius que havia dictat a última hora el Departament d'Educació. L'equip de Maragall, amb dades que feien preveure que el seguiment de la vaga a primària seria, senzillament, aclaparador, intentava limitar així l'evidència de l'èxit de la convocatòria. Tot i que suposo que ho va fer adduint les mateixes raons que s'acostumen a fer servir en aquests casos: no perjudicar els usuaris i garantir les condicions mínimes necessàries perquè els professors que ho volguessin poguessin fer efectiu el seu dret de no seguir la vaga. Si més no, aquestes també són les raons que van fer valer algunes direccions de centres de secundària —potser degudament aconsellades— per no convocar claustres o reunions conjuntes de treballadors on es discutís obertament sobre la nova llei i la conveniència de fer l'aturada. I, vés per on, aquest comportament murri del Departament i les autoritats acadèmiques s'assembla força al que ha fet servir l'Església al llarg de la seva història d'èxits: quan els seus

Guerra al dret de vaga

Jordi Oriola i Folch
Barcelona

En una setmana hem vist tres vagues —sanitat, autobusos i educació— de les quals s'ha parlat força a l'àgora mediàtica. Alguns tertulians i articulistes han criticat les vagues per oportunistes ara que s'acosten eleccions, però em sembla que, lluny de desacreditar els convocants, el comentari posa en evidència que aquesta democràcia és molt sorda davant les demandes ciutadanes, excepte durant el període preelectoral, moment en què els candidats fan visites als mercats i es mostren molt receptius. El fet és que gairebé tots els comentaris de tertulians i articulistes han estat molt crítics amb les vagues, encara que començaven dient que ho feien des d'un profund respecte al dret de vaga. Però no parlaven de si hi havia motius per una vaga o no, sinó que es focalitzaven únicament en les incomoditats que provocarien al ciutadà mitjà. El 'ciutadà mitjà' (i què vol dir això? Jo en sóc?) té dret a poder fer la seva vida i no és inacceptable que li trenquin aquesta rutina. Pobre ciutadà! Sort que els mitjans de comunicació vetllen per tal que no sigui pertorbat i pugui seguir el seu dia a dia anodí. Que vagin amb compte els sindicats de no fer enfadar l'irat i hipersensible 'ciutadà mitjà'. S'està posant la comoditat dels ciutadans per davant de la recerca de justícia social. En el dogma neoliberal

les vagues són pecat. I aquest enfocament s'ha convertit en la cantarella oficial des dels mitjans de comunicació. S'està abonant una postura ciutadana egoista i insolidària. És la feina bruta de generar rebuig envers els vaguistes i amplificar les incomoditats que ha provocat una vaga, tot connectant-ho amb una desautorització poc reflexiva dels que la fan o la convoquen. I jo em pregunto: primer, és tan gran aquesta incomoditat puntual que fa estripar-se les vestidures? Segon, els ciutadans molestats no són usuaris dels serveis i al mateix temps treballadors en altres camps? Personalment, quan pateixo els efectes d'una vaga, sincerament, me'n alegro perquè interpreto que s'està lluitant per fer més justa alguna parcel·la de la societat i, això, crec que acaba beneficiant-nos en general. A més, això em fa pensar en aquell conte de Bertolt Brecht que deia: "Van venir a detenir els X i no em vaig moure perquè jo no era X, igual amb els Y.. i al final van venir per mi i no quedava ningú per defensar-me". La societat s'està dretanitzant? Els grans mitjans de comunicació tenen això com a principal missió? Serà possible que els periodistes amb vocació puguin trencar les cadenes i qüestionar les idees i opinions sospitoses d'amagar agendas ocultes?

cartes

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a **Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat**

plantejaments —el mateix que passa ara amb els d'Ernest Maragall— no són majoritaris a la societat, s'afanya a demanar la llibertat perquè les persones puguin actuar en consciència. En canvi, quan ha estat hegemònica i ha tingut la paella pel mànec no ha mostrat gaire condescendència amb els qui tenien opinions diferents. Així, quan estigui aprovada la nova llei i els directores dels centres escolars tinguin la capacitat de contractar o deixar de contractar professors o de cercar vies —subcontractacions, externalitzacions...— per pagar menys a uns treballadors que fan la mateixa

feina i, en definitiva, quan als centres es respiri la precarietat, la competitivitat, la insolidaritat, les pressions i les coercions laborals pròpies de les petites i mitjanes empreses, algú creu que —en el cas que algun col·lectiu de professors encara pugui i gosi de fer una aturada per reivindicar millores laborals— el Departament i les autoritats acadèmiques es mostraran tan escrupolosos a l'hora de garantir el dret de vaga com ho han estat fa poc per garantir el dret dels professors de no fer vaga? Més aviat, el Departament es farà l'orni i dirà als vaguistes que les seves condicions laborals

són competència de les direccions de cada centre de treball, com acaba de dir el Departament de Sanitat als metges dels ambulatoris que han fet una aturada per protestar per l'elevat nombre de pacients que han d'atendre cada dia. Fins i tot, arribat el cas, serà tan improbable que pugui triomfar una vaga d'ensenyants en un ambient tan hostil que al Departament tampoc no li caldrà fer servir els mitjans de comunicació públics, els sociòlegs de torn o les enquestes de cap fundació per descarregar l'artilleria pesada de l'opinió pública sobre tots els nostres caps.

Així està el pati

Dret a tenir drets

► Pàgina 10
En plena campanya electoral els col·lectius d'immigrants es manifesten pel dret a tenir drets a Barcelona i Girona

Una setmana tancats

► Pàgina 12
Els vuit professors de música de Badalona acomiadats i tancats a l'escola per reclamar millors condicions laborals abandonen la 'ocupació'

Diosdado Toledano

► Pàgina 13
El treballador i portaveu de l'assemblea d'acomiadats de SEAT, que ha estat disset dies en vaga de fam analitza per a la DIRECTA el resultat de la lluita

ESTAT ESPANYOL // EL PERSONAL ADMINISTRATIU I DE SERVEIS ES SUMA A LA MARXA DEL 6 DE MARÇ

Estudiants i professors s'oposen al desmantellament de la universitat

Isabel Benítez Romero
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La Plataforma Mobilitzadora en Defensa de la Universitat Pública (PMDUP) ha convocat una manifestació el dia 6 de març a Barcelona a les dotze del migdia a la plaça de la Universitat contra la LOU i el Reial Decret de Graus. A la Universitat Autònoma aquesta crida ha motivat una convocatòria de vaga pel dia 6 de març, tant d'estudiants com de professorat no funcionari. La CGT és qui ha convocat la protesta.

*Les dues lleis
són "l'atac
definitiu al dret
a l'ensenyament
superior"*

"Han passat sis anys des de l'aprovació de la LOU i, com ja es va denunciar des de 2001, molts dels efectes de la seva aplicació es van fent realitat". Així comença el manifest sota el qual les assemblees d'estudiants, el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) i l'Associació d'Estudiants Progressistes (AEP) convoquen la mobilització per la derogació de la LOU i el Reial Decret. Aquests col·lectius consideren que les dues lleis són "l'atac definitiu al dret a l'ensenyament superior".

Aquesta convocatòria arriba just després que la Generalitat hagi anunciat que no es liquidaran la totalitat dels acords pressupostaris signats amb les universitats, malgrat que en alguns casos ni tan sols s'arribava a cobrir la despesa ordinària de personal (a la UAB, només el 90 per cent) i això, a més, sense comptar els subministres.

El Comitè de Vaga de la UAB, considera que "el govern de l'Estat i de la Generalitat, sota una suposada reforma pedagògica i una convergència europea ja pervertida pel Reial Decret, està desmantellant la universitat pública i el dret a l'ensenyament superior en contra dels estudiants i amb l'aplaudiment d'Emilio Botín i la patronal". El Comitè creu que es tracta "d'una reforma que ven l'ensenyament públic a preu de saldo a les empreses, que restringeix l'accés a les elits i que cobra a preu d'or uns estudis orientats a la productivitat privada i no a la satisfacció de les necessitats del conjunt de la societat".

David Datzira

A la Plaça Cívica de la Universitat Autònoma una pancarta crida a la vaga

El canvi integral de model universitari es manifesta tant en els estudis com en les condicions dels treballadors i les treballadores de la universitat: més tasques a desenvolupar sense increment salarial, congelació del finançament públic i dels contractes estables i proliferació de figures paralaborals a tots els serveis (beques de col·laboració i de suport a la docència, de suport a la recerca). En aquesta línia cal assenyalar que la convocatòria a la UAB ha estat precedida de la vaga dels becaris de col·laboració (amb un seguiment de més del 90 per cent), els quals demanaven el reconeixement dels drets laborals i la creació de beques que no amaguin relacions laborals.

► Un salt qualitatiu de la reforma i de la mobilització

Des de 2001 la mobilització estudiantil ha estat constant però mins. Tot i això, va aconseguir que es retirés el catàleg de titulacions que eliminava carreres no considerades "competitives" (història de l'art, humanitats...). La resposta del Ministeri ha estat l'aprovació l'octubre de 2007 del Reial Decret de Graus, que delega aquesta tasca a les universitats. El

Reial Decret defineix els Graus com a estudis de "formació general" i estén la possibilitat d'una selecció de l'alumnat afegida a la actual selectivitat.

*El canvi
de model
universitari es
manifesta en els
estudis i en les
condicions
laborals*

L'aplicació del Reial Decret imposa el 2010 com la data límit per implantar el sistema sota penalització pressupostària. El més sorprenent és que elimina la tan anunciada coordinació europea dels estudis superiors. El text estableix el recompte dels estudis en una "moneda comuna", els eurocrèdits, però no preveu cap reconeixement dels títols obtinguts siguin de grau o postgrau més enllà de les fronteres estatals i adreça als estudiants els actuals procediments d'homologació de títols.

La resposta de la comunitat universitària reflecteix un salt qualitatiu. Dels quatre graus anunciats per la UAB, el de traducció i interpretació ha estat rebutjat pels estudiants i professors, fet que ha provocat la dimissió del deganat. En el Comitè de Vaga de la UAB, a més d'estudiants, hi ha l'Assemblea Contra la Precarietat i la CGT. També hi ha ponts de col·laboració amb la resta de sindicats.

► La resposta d'Huguet

Si la comunitat universitària demana un debat democràtic sobre el futur de l'ensenyament superior, la resposta de Josep Huguet (ERC), conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, ha estat l'anunci al Cercle d'Economia del canvi de la Llei Catalana d'Universitats dirigit a "reforçar l'autoritat acadèmica dels rectorats i incrementar l'autoritat real dels Consells Socials en la gestió econòmica de les universitats". Cal destacar, a més, que el Consell Social de la UAB està presidit per Rosa Cullerell Muniesa, directora general del Liceu i exdirectora adjunta de "la Caixa".

A la resta de l'Estat la Coordinadora d'Assemblees d'Estudiants de Sevilla (CAES) porta mesos organitzant-se en grups d'estudi sobre

Bolonya i al desembre van fer una marxa amb més de 2.000 estudiants. A més, segueixen en assemblea continua, han decidit sumar-se a la data del dia 6 i a Cadis i Puerto Real ha començat la mobilització. Els estudiants de la Universitat de Santiago de Compostela s'han mantingut en vaga continua des del mes de desembre fins el 15 de gener contra l'elaboració dels plans d'estudis de grau. Al País Basc també han anunciat mobilitzacions després d'haver protagonitzat diversos actes de rebuig. Els estudiants bascos van ser reprimits per la seguretat privada i l'Ertzaintza dins del recinte universitari. A França, també en ple procés d'aplicació de la LRU (l'equivalent francès de la LOU), els estudiants han tancat 36 universitats sobre un total de 85. A Perpinyà els estudiants van mantenir una tancada fins després de Nadal. Dos estudiants van ser detinguts al gener i s'els prohibeix sortir de la Catalunya Nord, tenir contacte entre ells i amb el personal de la universitat i se'ls impedeix continuar els seus estudis. Encara avui la resta d'estudiants mobilitzats pateixen restriccions per creuar la frontera espanyola arrel de les seves accions reivindicatives, segons informacions del SEPC. ☺

GIRONA // ECOLOGIA

Acte per la salvaguarda de la Devesa gironina

Directa Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

El parc de la Devesa de Girona acollirà l'1 de març una acampada contra la construcció del pavelló esportiu que vol fer l'Ajuntament en aquesta zona.

La Devesa de Girona és el parc urbà més gran de Catalunya. Té prop de 2.500 arbres, la majoria dels quals van ser plantats l'any 1850. Una altra de les característiques que el fa diferent és que es van plantar massa junts i han hagut de créixer més del que els tocava en alçada. Hi ha més d'un arbre que arriba a fer quasi 60 metres d'altura.

Rua, murals, música, teatre...

La Plataforma Salvem la Devesa ha previst un seguit d'activitats pel cap de setmana de l'1 i el 2 de març. L'1 de març es farà un concurs de botifarra, una pintada col·lectiva de murals amb el pintor gironí Bosch Martí i un inflable per a la mainada a la tarda. Després hi haurà una xocolatada i una pintada de graffitis a càrrec de l'Associació Brainstorming. També es representarà una obra de teatre a càrrec de l'Associació de Veïns de Fontajau-Xavier Cugat Pista semicoberta. Més tard, es convoca una rua de gegants i capgrossos a càrrec de la Fal·lera Gironina i, a continuació, una botifarrada i música en viu al Camp de Mart. També s'ha organitzat una gimcana per menuts i grans al parc i, a mitjanit, començarà l'acampada. Diumenge al matí hi haurà una bicicletada per la Devesa, organitzada pel col·lectiu Mou-te en Bici i Cross.

La Plataforma proposa diferents opcions per la ubicació del pavelló. Una proposa utilitzar l'espai del Palau Firal i aprofitar-lo per fer-hi un centre cívic i una ludoteca o una biblioteca. Hi participen moltes organitzacions de molts barris diferents de la ciutat.

GIRONA // 10 ANYS DE RESIDÈNCIA ABANS D'ACCEDIR A LA NACIONALITAT

Un centenar de persones immigrades reclamen el dret de vot al Parlament

Directa Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

Prop de 130 veïns de les comarques gironines d'origen immigrant, que representaven més de 30 nacionalitats diferents i entre les quals hi havia representants d'una trentena d'entitats, van visitar el Parlament de Catalunya el 16 de febrer. L'acte institucional va incloure una visita per la Cambra i la recepció i el debat amb el president del Parlament de Catalunya, Ernest Benach, i amb el secretari per a la immigració de la Generalitat de Catalunya, Oriol Amorós. La trobada aviat es va convertir en un acte reivindicatiu per demanar el dret de vot de les persones immigrades.

Els nouvinguts denuncien la instrumentalització que pateixen durant la campanya electoral

Durant la primera intervenció del públic assistent, mentre molts dels presents aixecaven pancartes on es demanava el dret de vot i s'exigia la retirada de la llei d'estrangeria, un membre de la Comissió de Drets Polítics i Socials va aprofitar per denunciar el tracte de desigualtat que reben les persones immigrades pel fet de no reconèixer el seu dret de vot. Durant la intervenció, el portaveu de la Comissió pels Drets Polítics i Socials, El Hadji Ahmadou, va afirmar: "Han de passar més de deu anys entre el moment en què un aconsegueix el primer permís de residència i l'accés a la 'nacionalitat'". Ahmadou també va dir que a això s'ha d'afegir que moltes per-

Reivindicació al ple del Parlament de Catalunya

sones han passat tres anys en la clandestinitat i que "molts veïns fa més de tretze anys que estan aquí i que paguen impostos, però encara no són considerats ciutadans de ple dret". A partir d'aquí les intervencions en les quals s'exigia el dret de vot per a tots els ciutadans residents a Catalunya es van anar succeint. Els diputats dels grups parlamentaris que van assistir a l'acte, Helena Ribera (CiU), Pia Bosch (PSC), Pere Bosch (ERC) i Lluís Póstigo (IC-EUiA) van haver d'escoltar les crítiques cap a uns polítics que, segons va manifestar Ahmadou, "tot i les seves bones intencions són incapaços d'acabar amb una situació d'injustícia flagrant". Així mateix, diversos dels assistents van denunciar la instru-

mentalització que es fa de la immigració durant la campanya electoral, tot i que no se'ls deixa participar amb igualtat de drets. Davant d'aquesta situació, tant el president del Parlament com el secretari per a la immigració van mostrar la seva solidaritat amb els assistents i van afirmar que el Parlament de Catalunya no tenia competències sobre aquest tema, tot passant la responsabilitat als partits polítics majoritaris del Congrés dels Diputats i el Senat espanyols. La problemàtica del reagrupament familiar, les dificultats per aconseguir els permisos d'arrelament, els problemes que tenen la majoria de les persones immigrades per convalidar els seus títol o les dificultats de la

Un miler de manifestants pel dret a tenir drets

Més de 1.000 persones es van manifestar el 23 de febrer pels carrers de Barcelona amb el lema *Tenim dret a tenir drets*. La reivindicació s'estenia a dotze mesures urgents que s'enquadren en tres blocs: regularització immediata de totes les persones migrants i garanties a la residència, treball i vida digna en família; fi de la repressió i garanties davant l'abús policial (amb especial incidència en el tancament dels Centres d'Internament per a Estrangers) i igualtat plena de drets per a totes les migrants. També es va manifestar una gran preocupació pels pakistanesos i hindús detinguts sota la llei anti-terrorista, els familiars dels quals encapçalaven la protesta.

comunitat sikh per fotografiar-se amb el mocador de cap preceptiu són algunes de les queixes que van sorgir i que van servir per fer palesa —com va dir un dels representants de les entitats— "les dificultats constants amb què ens trobem els ciutadans d'origen immigrant".

L'associació Atlas es concentra a La Paeria

Àlex Poruc

/terresponent@setmanaridirecta.info/

El 17 per cent de la població de la ciutat i de la província de Lleida és d'origen immigrant. I és per aquest fet i per la nova realitat del territori que l'associació cultural àrab Atlas, amb el suport de la Plataforma per la Convivència i la Igualtat, va convocar una manifestació el 23 de febrer a la capital de

Ponent. Una cinquantena de persones es van concentrar a la Paeria de Lleida per reivindicar els drets que haurien de tenir com a ciutadanes, però que no tenen per la seva naturalesa d'immigrants. El manifest (suportponent.net) va exposar quinze punts. A través d'ells s'explica la nova naturalesa de les terres de ponent, on els immigrants tenen un munt de deures i pocs drets. I és que els manquen la

gran majoria de drets polítics, col·lectius i individuals. Els convocants demanen la obertura d'un nou procés de regularització, l'aturada dels processos d'expulsió, el dret al reagrupament familiar, l'anul·lació de la condició de contracte de treball per a la regularització o una política real d'igualtat per a facilitar la convivència. També van demanar l'aclariment de l'assassinat d'Hamid el Oulhadi.

Cinc anys després de la clausura judicial del diari en euskera Egunkaria, un centenar de persones es van manifestar a la plaça de Sant Jaume de Barcelona. El seu director, Martxelo Otamendi, va llegir el comunicat per denunciar l'abús. En poques setmanes s'ha de conèixer la data de judici contra ell i la resta d'imputats.

300 símbols feixistes per retirar. La Coordinadora d'Assemblees de Joves de l'Esquerra Independentista (CAJEI) va presentar el dissabte a Barcelona l'inventari de més de 300 símbols feixistes que pretén retirar o boicotejar. Es tracta d'un pas més en la campanya *Subversió per la Llibertat! Fora simbologia espanyola i francesa dels nostres carrers!*. Durant el mateix acte la CAJEI va denunciar que l'administració espanyola i la catalana "no estan fent res per a retirar aquesta simbologia, malgrat l'aprovació d'una llei espanyola elaborada, suposadament, per a recuperar la dignitat i la memòria històrica dels qui varen lluitar contra la dictadura feixista de Franco".

BARCELONA // CAMPANYA PER UN AVORTAMENT LLIURE I GRATUÏT

Les associacions feministes preparen autoinculpacions d'avortament

👁️ **Júlia López**
/www.amecopress.net/

Jo també he avortat torna a ser el lema de la campanya “pel dret a un avortament lliure i gratuït”. Fa 30 anys ja ho va ser. A Barcelona, des de la concentració massiva del 23 de gener, s’han recollit més de 1.000 declaracions d’autoinculpació que s’entregaran en una concentració multitudinària convocada al jutjat de guàrdia de la capital catalana, al Passeig Lluís Companys.

Des de la concentració a Barcelona s’han recollit més de mil declaracions autoinculpatòries

“És decepcionant que després de trenta anys estiguem igual o pitjor. Han aconseguit posar la por al cos a moltes dones sobre el dret a avortar i, malgrat que estan desesperades, no saben a on acudir. Estem en període electoral i cap partit, excepte els més esquerranosos, ha volgut pronunciar-se clarament sobre aquest tema. Volem una despenalització completa de l’avortament amb una llei de plaços correcta i controlada”. L’autora d’aquest comentari és Montserrat Cervera, presidenta de Ca la Dona i coordinadora de CAPS (Dones i salut), que va participar el 22 de febrer en una taula rodona al Pati Llimona sobre l’avortament. En la mateixa taula hi va intervenir Adriana Lopera, femi-

Albert Garcia

Els fulls d’autoinculpació s’han distribuït a desenes d’entitats i d’establiments

nista portuguesa i líder de la campanya pel “Sí” a la despenalització de l’avortament a Portugal, així com Estela Fenández i Sandra Campañon, membres de Revolta Global.

Lopera va proposar un lluita feminista europea i unida pel dret a l’avortament, per aconseguir una legislació favorable: “És necessari disposar d’un marc europeu de referència que faciliti una política comuna de despenalització a tots els països europeus i que eviti els desagradables viatges d’un país a l’altre, de portuguesos i francesos a Espanya o a Holanda”.

La campanya per un avortament lliure i gratuït ha mobilitzat a Catalunya més de 500 associacions de dones i entitats socials. Aquí, a Catalunya, no hi ha hagut un pronunciament públic i clar en

contra per part de l’Església, ala manera de les reaccions de jerarques eclesíastics i cristians de Madrid o de Burgos.

Més enllà del 8 de març

Les associacions feministes de l’Estat espanyol tenen posat el punt de mira en la mobilització del proper 8 de març, en la qual el lema principal serà defensar els drets reproductius i sexuals de les dones. A la Comissió 8 de març, dins la qual Ca la Dona assumeix l’organització dels actes del Dia Internacional de les dones, hi ha hagut consens total sobre l’avortament, ja que afirmen que “si no s’avança en aquest tema podríem retrocedir en el que s’ha aconseguit fins ara”. Cervera es mostra escèptica sobre les intencions reals de l’esquerra

més moderada, però manté l’esperança que es pugui seguir endavant: “Em dóna esperances veure que en les concentracions i en els actes organitzats fins ara la presència d’homes i dones joves ha estat notable”. A més, revela que la consellera de Sanitat Marina Geli els ha donat certes garanties que s’emprendran mesures positives i que ja s’està tornant a la normalitat a les clíniques, protegint les dones que han avortat.

Pel que fa a la manifestació de Barcelona –segons Cervera a Madrid la marxa no ha estat autoritzada oficialment, “amb l’excusa que coincideix amb la jornada de reflexió abans de les eleccions”– la presidenta de Ca la Dona espera que l’assistència sigui massiva perquè “es faci encara més visible

que la majoria de les dones no estan disposades a donar un pas enrere”.

En l’entrega de les autoinculpacions del dia 28 de febrer davant del jutjat de guàrdia hi participaran una de les coordinadores de la campanya i una jurista, a més de totes aquelles que s’hi vulguin adherir i recolzar l’entrega de firmes. El nombre total d’autoinculpacions supera les 1.000 i són testimonis de dones que han avortat i d’homes que afirmen haver acompanyat les dones a avortar. Aquestes persones assumeixen que podrien ser citades a declarar en cas que s’obris un sumari.

La campanya ha mobilitzat a Catalunya 500 associacions de dones i entitats socials

La campanya d’autoinculpacions també es farà el mateix dia a Tarragona, Badalona i Vic. Dies després es farà a Terrassa, Blanes i altres poblacions catalanes. A Barcelona la campanya està centralitzada a Ca la Dona, on encara mantenen oberta la possibilitat d’omplir més declaracions firmades i on continuaran els actes a favor de l’avortament, com la taula rodona del dia 12 de març organitzada per Entrepobles, sota el títol *Avortament per decisió pròpia*. Aquí hi participarà Ana Ara, coordinadora del Col·lectiu de dones de Matagalpa (Nicaragua). ☎

BARCELONA // L’ALTRA INAUGURACIÓ DEL TREN D’ALTA VELOCITAT

Les veïnes de Sants diuen que Barcelona és un ‘nyap’ amb el TAV

👁️ **Redacció Directa**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La Plataforma pel Soterrament de les Vies i l’Assemblea de Barri de Sants (Barcelona) van convocar el 20 de febrer una concentració per celebrar l’altra inauguració del TAV, que va coincidir amb la posada en marxa dels primers viatges comercials. La concentració es va celebrar a la plaça de Sants i va recórrer el trajecte fins a l’Estació de Sants amb el lema *L’AVE ha arribat, Barcelona és un nyap!*. La marxa va estar acompanyada per un cap de serp que emulava el TAV i que pretenia atropellar les lletres de la ciutat de Barcelona. També es va aprofitar per denunciar altres nyaps que afecten el barri com

Arnau Bach

La marxa davant uns plafons electorals al carrer Sant Antoni

són la Torre Malaia –amb l’excusa de la remodelació urbanística del traçat del TAV–, el Museu de

l’Urbanisme, Can Batlló, la Plaça de les Arenes i el Calaix de la Vergonya. ☎

BARCELONA // OKUPACIÓ

La Revoltosa guanya el judici verbal impulsat per Fèlix Marcilla

👁️ **Ramon Vila**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El jutjat número 10 de Barcelona ha dictat sentència favorable al Centre Social Okupat La Revoltosa en el judici civil verbal per precari. L’11 de febrer el cas estava vist per sentència i els “ignorats ocupants” no tenien gaire clar que aquest fos el resultat de la demanda interposada per Fèlix Marcilla, propietari de l’empresa de cafès i de moltes finques al barri de Sant Andreu (Barcelona). Al novembre s’havia aconseguit ajornar el judici, en el qual l’assemblea del centre volia demostrar l’ús social d’un espai

Façana de La Revoltosa

abandonat durant sis anys i okupat fa quatre mesos. Cal dir que aquesta sentència no garanteix l’ús definitiu de l’espai del carrer Rogent per l’assemblea, però significa una petita victòria contra l’especulació i una eina que dóna més temps per fer activitats i construir l’autonomia i l’autogestió. ☎

BADALONA // ELS MESTRES ABANDONEN L'ESCOLA PER EVITAR EL DESALLOTJAMENT

Cultura deixa fora de la negociació un dels vuit professors de música

Pau Cortina

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La regidoria de Cultura de l'Ajuntament de Badalona va enviar la setmana passada set cartes adreçades als vuit professors tancats a l'Escola de Músics de Badalona. A les missives se'ls convidava, finalment, a negociar la seva situació laboral sense condicions prèvies. L'enviament va obviar de manera intencionada un vuitè docent, Ismael

El que l'Ajuntament ofereix només és la reincorporació immediata dels mestres sota les mateixes condicions

Dueñas, que va ser el primer acomiadat per l'escola. Dueñas va ser acusat d'haver estat l'instigador de la protesta. La insòlita decisió de l'Ajuntament té un caire de revenja, sobretot perquè a Dueñas no se li atribueix ni s'el castiga per tenir la idea de la tancada, sinó per la iniciativa prèvia de lluitar per unes condicions laborals dignes.

Una representació dels professors tancats va assistir l'endemà a la negociació, però després de confirmar que efectivament

Músics en la tancada de professors a Badalona

Eloy de Mateo

el seu company no tenia dret a negociar es van negar a parlar amb el consistori. D'altra banda, segons ha informat una de les docents tancades, el que l'Ajuntament ofería només era la reincorporació immediata dels professors en les mateixes condicions i esperar al mes de març per resoldre la seva situació contractual.

Poques hores després, la policia municipal feia arribar als tancats la notificació que havien d'abandonar l'Escola de Música el més aviat possible, ja que si no adoptarien "les mesures legals oportunes", és a dir, els desallot-

jarien. La coacció va fer desistir els vuit professors, que van abandonar pacíficament el centre poc després.

Vuit dies després d'iniciar aquesta acció de protesta –sense precedents pel col·lectiu de docents de la música– els professors acomiadats no donen la història per acabada. A dia d'avui discuteixen quina és la millor estratègia a seguir per aconseguir el que consideren just: ser readmesos en unes condicions laborals que els donin una certa estabilitat contractual i econòmica. Per ara ja han convocat una manifestació pel 2 de febrer a la plaça

de Sant Jaume de Barcelona. També mantenen contactes amb la Plataforma Accions per la Música que, des del seu àmbit, també treballa per la desprecariació dels professionals d'aquest sector.

L'Escola de Música de Badalona va reiniciar la seva activitat el 25 de febrer. Les classes s'havien suspès, segons el centre, perquè amb els professors tancats dins l'escola no es podia oferir el servei normal. El cert és que la situació és anòmala, ja que molts alumnes no poden reprendre les seves classes perquè falten vuit professors. ☹

ROSSELLÓ // MOBILITZACIONS

Els grups anti-MAT se citen a Perpinyà

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Els opositors a la línia de Molt Alta Tensió d'una i altra banda de la frontera francoespanyola s'han citat l'1 de Març a la capital del Rosselló per manifestar-se conjuntament contra aquesta gran infraestructura.

A Perpinyà hi coincidiran els col·lectius integrants de la plataforma No a la MAT, la seva homòloga francesa, el col·lectiu *Non a la THT* –que és qui convoca la protesta– i les associacions de propietaris afectats per la MAT, en el que desitgen que sigui una "trobada familiar i no una tribuna política".

Una de les veus importants dins dels col·lectius que s'oposen al projecte a Catalunya, No a la MAT Osona, ha manifestat la seva intenció de portar fin a Perpinyà "l'exigència de l'aturada de la línia Sentmenat-Bescanó", que és vista com la màxima prioritat. Aquesta reivindicació no difereix gaire del plantejament que tenen els grups contraris a la infraestructura ten respecte quin camí hauria de seguir l'administració en relació a un dels eixos del pla energètic nacional que ha generat més rebuig. La MAT és incoherent amb les necessitats de la societat espanyola, afirmen, i per això reclamen la seva revisió i la paralització cautelar i immediata de totes les línies d'alta tensió projectades. La trobada es farà a les deu del matí a la plaça Catalunya. Els organitzadors creuen que serà multitudinària.

SANT CUGAT // DIVERSOS GRUPS S'OPOSEN AL PLA QUE DESTRUIRÀ 160 HECTÀREES DE COLLSEROLA

El TSJC nega la preservació del Parc Rural de Torre Negra i ordena urbanitzar-lo

Aida Font

/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'Ajuntament de Sant Cugat del Vallès s'ha vist obligat per imperatiu legal, a conseqüència d'una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, a tramitar el Pla d'Actuació Urbanística (PAU) al sector de la Torre Negra, que ocupa prop de 160 hectàrees dins l'àmbit de Collserola. Aquest planejament, que es troba en la seva fase inicial, és absolutament contradictori amb la tramitació del Pla de Protecció i Millora del Parc Rural de la Torre Negra, que espera l'aprovació definitiva de la Generalitat. Fins el 5 de març aquest tràmit urbanístic està en fase d'al·legacions. La Plataforma per la Defensa del Parc Rural Torre Negra ja està recollint firmes per tal que la Generalitat desestimi el PAU. L'objectiu és mantenir vigent la qualificació de terreny no urbanitzable i la valide-

sa del Pla Especial del Parc Rural Torre Negra, el qual confirma la importància de la preservació de la zona impulsat des del consistori a partir de l'any 1995.

Context de la defensa de Torre Negra

Una sucursal del grup constructor Núñez i Navarro (Mont SA) va comprar el 60 per cent dels terrenys de Torre Negra per edifi-

La importància de la zona és ecològica, paisatgística, patrimonial i social

car 2.800 habitatges. El desembre passat l'empresa va guanyar una nova resolució del contenciós administratiu que obliga el consis-

tori a tramitar el PAU que ja va presentar el 1998, ja que en el seu moment la zona era "urbanitzable". L'Ajuntament la va rebutjar perquè des de 1995 tots els partits van escoltar la població i es van unir per preservar l'espai.

Les mobilitzacions ciutadanes per defensar el Parc Rural de Torre Negra estan actives des de l'any 1993. Un any després es va crear la Plataforma Cívica per la Defensa de Torre Negra i Rodalies, plataforma que té un ampli suport de la població i de 80 entitats locals. El col·lectiu ha treballat per evitar la urbanització d'aquesta part de Collserola.

Com remarquen a les al·legacions diferents informes del Departament de Medi Ambient i d'Habitatge de la Generalitat, el Consorci de Collserola, la Societat Catalana d'Ordenació del Territori, la Universitat de Barcelona, la Universitat Autònoma de Barcelona i altres han donat suport a la protecció integral del sector de Torre Negra, destacant

Arxiu

Terrenys inclosos al sector de Torre Negra

la importància ecològica i paisatgística de la preservació dels espais agrícoles i dels ecosistemes de riera. La importància de la zona no és només ecològica, sinó també paisatgística, patrimonial i social i la Plataforma per la Defensa del Parc Rural Torre Negra destaca que els dos elements

més valuosos són l'espai agrícola i les rieres.

Cal dir que, llevat dels terrenys que pertanyen a la constructora, la resta de propietaris no estan a favor de la urbanització de la zona, sinó que prioritzen la seva preservació i el manteniment del sòl agrícola. ☹

DIOSDADO TOLEDANO // ÉS TREBALLADOR DE SEAT I HA ESTAT DISSET DIES EN VAGA DE FAM

“L’empresa ha hagut de cedir”

Un dels treballadors –i també portaveu de l’Assemblea d’Acomiadats de SEAT– que ha estat durant 400 hores en vaga de fam per exigir la readmissió de tots els acomiadats de l’automobilística analitza la seva lluita i en valora les conseqüències.

☞ **Berta Alarcó**

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Vosaltres va aturar la vaga quan SEAT es va manifestar a favor de reincorporar els 66 treballadors que falten. Com ho valoreu?

No hi ha res per escrit, només el compromís de l’empresa amb CCOO i UGT i les declaracions a TV3 del mateix Matías Carnero (dirigent de SEAT Martorell), on va afirmar que entrarien tots. L’empresa ha hagut de cedir i és evident que ha estat per la nostra lluita.

Han estat disset dies...

400 hores. Ens vam proposar donar la vaga per acabada a les quatre de la tarda, quan es complien les 400 hores de resistència. També perquè no vam voler donar una impressió de debilitat davant la premsa ni davant de ningú.

Com ho has viscut?

Dins l’autocaravana la convivència ha estat molt bona. Potser pel fet de compartir un objectiu i per la qualitat humana dels companys.

Berta Alarcó

Diosdado Toledano després de deixar la vaga

No hi va haver moments per avorir-se, gràcies al munt de gent que venia a expressar-nos la seva soli-

menjar. Nosaltres bevíem aigua amb suplement de minerals i rebíem l’assistència de quatre metges de la Intersindical, d’un equip d’infermeres i també de la IAC i de la CGT.

Per què una vaga de fam?

La vaga de fam és una arma molt psicològica que va dirigida a la consciència més elemental i solidària, al sentiment més fraternal. La gent entén que algú que arrisca així la seva vida només ho pot fer per una bona causa. Afecta la societat, els companys i l’empresa, però també t’afecta a tu mateix. T’has de cuidar per poder resistir.

Quan estaves dèbil què és el que et donava força?

Quan estàs fent vaga de fam el cer-

vell s’allibera del control d’una sèrie de funcions del teu metabolisme, com ara la de menjar. Llavors obtens una major clarividència. Jo mai em vaig sentir decaigut a nivell anímic gràcies al recolzament de la gent.

Quines diferències veus entre aquesta vaga de fam i la que es va fer el 2006 dins la Universitat de Barcelona?

La primera buscava un impacte públic i el va tenir. Aquesta vegada volíem dirigir l’impacte cap a la plantilla, perquè era clau que aquesta se sensibilitzés per exercir una pressió sobre l’empresa. Mai ens hem plantejat la vaga de fam

delegats de la UGT van demanar als companys que no pareessin, perquè l’empresa en prendria nota. Ells són part de la patronal, estan en contra de l’aturada i t’assenyalen amb el dit. Per això el més important de l’aturada és que la plantilla va vèncer la por envers l’empresa, una por heretada de l’ERE de 2005 i que va comptar amb la màxima complicitat dels grans sindicats, que van senyalar a dit els acomiadats i van generar un clima de desconfiança i de descrèdit absolut entre els treballadors. Aquesta vaga també ha tingut un impacte gran per la proximitat de les eleccions generals.

Què és el que més valoreu d’aquests dos anys de resistència?

Per una part, rebel·lar-te quan t’agredeixen és molt higiènic mentalment i és un exercici de dignitat personal i col·lectiva. El primer és saber respondre. La resta, sense això, no serà concret. També ens ha fet connectar amb el millor de la societat, és a dir, la gent més solidària. La solidaritat és efectiva i ha deixat despallada l’administració i la patronal.

Hem guanyat una empresa molt poderosa i hem demostrat a les generacions presents i futures que el treball estable sí que importa. Tant de bo que la nostra lluita serveixi per avançar en una consciència més profunda sobre la societat. ☞

“Amb l’aturada de dimecres, la plantilla va vèncer la por a l’empresa”

com un substitutiu de la lluita col·lectiva, sinó com una mesura extraordinària duta a terme en unes condicions excepcionals. Aquest revulsiu entre els treballadors ja el vam aconseguir el tercer dia de vaga, gràcies a l’aturada solidària que va convocar la CGT a la SEAT Martorell. Aquell dia, els

SALIENT // L’AJUNTAMENT DESESTIMA LES 1.542 AL·LEGACIONS CONTRA L’AMPLIACIÓ D’IBERPOTASH

Amb la desviació de la línia elèctrica el runam salí ja pot créixer

☞ **Directa Manresa**

/manresa@setmanaridirecta.info/

El runam salí del Cogulló ja pot créixer verticalment. Amb aquest fet es compleix el marge d’activitat necessari –dos anys– per construir l’ampliació de l’actual abocador. La setmana passada es van iniciar les

Directa Manresa

Obres del nou traçat de la línia elèctrica

1.500 al·legacions presentades per la Plataforma Prou Sal! Eloi Escudé, membre de la Plataforma Prou Sal!, considera que “s’està permetent una ampliació il·legal, ja que l’empresa Iberpotash no té l’adequació ambiental. Mentrestant la Generalitat, el que fa, és posar condicions ambientals per d’aquí dos anys i no pel runam actual”.

► **Respostes exprés**

La ràpida resposta de l’Ajuntament a les al·legacions presentades per la Plataforma Prou Sal! es

basa en diverses consideracions jurídiques, algunes d’elles emparades per la interpretació de les formes legislatives vigents. Un dels casos seria la contestació a la inexistència d’interès públic del projecte presentat. Segons l’Ajuntament, basant-se en manifestacions de la Direcció General d’Energia i Mines, el projecte és “d’interès públic, ja que es tracta de jaciments minerals de domini públic, d’utilitat pública i declarada com a reserva estatal”. Aquesta és la mateixa argumentació utilitzada per desestimar el

suposat incompliment del Pla Director, ja que segons l’Ajuntament “el sòl no urbanitzable pot ser objecte d’actuacions específiques per destinar-lo a les activitats o equipaments d’interès públic que s’hagin d’emplaçar en el medi rural”.

Però aquesta resposta xoca amb les al·legacions i amb el mateix enunciat del projecte, ja que aquest no es presenta com un afer de domini públic, sinó com un projecte per permetre l’ampliació de l’explotació minera de la societat Iberpotash i, per tant, per fer un ús industrial del sòl.

Per altra banda, la Plataforma va al·legar la incompatibilitat de l’estudi ambiental perquè la mateixa empresa que fa el projecte, Sinergies Enginyeria S.L., és qui redacta el projecte d’impacte paisatgístic. Segons l’Ajuntament això “no té cap tipus de fonament legal, ja que no està previst en cap procediment general”. A més, responent a la inexistència de llicència ambiental de l’empresa Iberpotash, l’Ajuntament expressa que està permesa la tramitació simultània de la llicència d’obres i de l’expedient d’adequació ambiental. ☞

“No és una lluita aïllada”

Apartir de l’aprovació del canvi de la línia elèctrica del runam salí del Cogulló i de les negatives de les institucions per fer front al problema, la Plataforma Prou Sal! ha obert la seva lluita per fer-la créixer a tots nivells. Recentment la Plataforma ha obtingut el suport i l’adhesió de diversos col·lectius i organismes com la Unió de Pagesos del Bages o l’Ajuntament de Castellnou. Eloi Escudé, membre de la Plataforma Prou Sal!, creu que han de fer créixer “la resistència”, ja que entenen “que no és una lluita aïllada, sinó un problema que afecta tota la conca del Mig Llobregat i del Cardener”. Els runams salins són una de les causes de la salinització del Llobregat (amb les contaminacions que això comporta) i del mal funcionament de les potabilitzadores (aparició de trihalometans a causa de l’alta salinitat de l’aigua) i conseqüència directa de la construcció de les dues dessalinitzadores previstes a Abrera i a Sant Joan Despí.

L’Ajuntament considera que l’activitat de l’empresa minera Iberpotash és d’interès públic

obres del trasllat de la línia elèctrica del Mas de les Coves després que la Comissió Territorial d’Urbanisme donés el vistiplau a la decisió de l’Ajuntament de Salient (Bages) el 31 de gener. Una decisió que es va prendre després que l’Ajuntament valorés i respongués en un sol matí les més de

Kosovo: el país de les merles

La ràbia i la frustració dels serbis de Mitrovica i la satisfacció i l'alegria dels kosovars de Pristina són les dues cares de la mateixa moneda, els rostres d'un procés que duu a la creació d'un nou estat a l'Europa del segle XXI: Kosovo. A través dels mitjans de comunicació hem vist una proclamació d'independència producte de massa sang vessada i de sacrificis com els de Racak, un petit poble on el gener de 1999 els soldats serbis van torturar i executar 42 civils desarmats. És evident que es tracta d'una independència que ha costat massa vides a tots els bàndols però, després de la guerra, els kosovars –als quals Milosevic va retirar l'autonomia que Tito els havia donat el 1974– difícil-

ment podien acceptar tornar a ser una regió de Sèrbia. Ara el país de les merles vol buscar la llibertat i volar tot sol, tal com fan els ocells que li han donat el nom, però no ho podrà fer. Kosovo ha aconseguit la independència unilateral gràcies al suport dels Estats Units i de bona part de la Unió Europea, mentre que Rússia, la Xina i alguns estats europeus amb problemes interns s'inclinen per no reconèixer un nou estat que ja és una realitat. L'antiga Iugoslàvia torna a ser un tauler d'escacs, una excusa, tal com va passar durant la Primera Guerra Mundial.

Amb aquesta independència els Estats Units s'assegueren un aliat, una porta d'entrada a una zona que, fins ara, es trobava sota l'òrbita de la Rússia postsoviètica de Putin. Si Kosovo ha aconseguit la independència, doncs, és perquè convenia als Estats Units, que ja tenen projectes per fer-hi passar un oleoducte que podria fer perillar el paper de Rússia com a proveïdora energètica d'Europa. Els EUA no es mullen per tots els països que volen ser independents i Rússia tampoc no hi arrisca res per ideals, precisament.

Malgrat tot, però, i encara que potser arrosseguin massa llast, de vegades les merles intenten volar lliures.

TEXT: Enric Borràs Abelló

FOTOGRAFIA: Edu Bayer i Guillem Valle

BARCELONA // SE CELEBRA UN CONGRÉS INTERNACIONAL SOBRE LA CRUELTAT VERS ELS ANIMALS

A la Ciutat Antitaurina s'executen sis braus cada setmana

☞ Ramon Vila

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Barcelona va acollir, els dies 21 i 22 de febrer, un Congrés Internacional sobre la crueltat i les curses de braus organitzat per col·lectius en defensa dels drets dels animals. Aquests grups són l'Asociación Defensa Derechos Animal (ADDA) i la Sociedad Mundial para la Protección de los Animales (WSPA, en anglès). Sota el lema *Unió contra la crueltat*, prop de 40 associacions de Catalunya i d'arreu del món van recol-

Es demana que la Llei de Protecció d'Animals impedeixi les curses de braus

zar unes jornades durant les quals 22 ponents internacionals van abordar aquesta pràctica des de vessants diferents com l'educació, les lleis, les subvencions, la medicina, la psiquiatria, la literatura o la presència als mitjans de comunicació. Aviat podrem trobar un resum de cada conferència a la pàgina web www.addaong.org. Durant aquestes xerrades es va dir

Arxiu Directa

Antitaurins mostrant el patiment dels animals durant les curses

que a Barcelona moren sis braus cada setmana.

Pels grups de defensa dels animals aquesta crueltat, que consideren que és rebutjada majoritàriament i que està enfrontada a la realitat social de l'època actual, "mereix ser objecte d'una anàlisi global que conduïxi a la seva abolició". ADDDA ha tingut accés a un informe elaborat a finals de 2006 per l'Ajuntament de Barcelona

segons el qual el 76 per cent de la població barcelonina és contrària a la tauromàquia. Arrel del Congrés ha sortit un manifest contra la crueltat que serà lliurat al Parlament i on es demana que la Llei de Protecció d'Animals impedeixi les curses de braus. La presidenta d'ADDDA, Carmen Méndez, va anunciar que properament afegiran 150.000 signatures a les 550.000 que ja han lliurat contra la celebra-

ció de curses de braus a Catalunya. Potser la pressió en època de campanya electoral va tenir els seus fruits, ja que els representants d'ICV i ERC es van comprometre a tornar a presentar al Parlament la proposta per l'abolició de les curses de braus a Catalunya.

Com veuran el tema els defensors de la tauromàquia ara que el Partit Popular per primer cop en unes eleccions ha decidit

incloure en el seu programa electoral al Congrés el recolzament a la "festa dels braus" i la considera "part del patrimoni cultural"? I és que el PP no amaga el seu interès per una "activitat econòmica de primer ordre". Malgrat aquesta visió patriòtica, les curses de braus se celebraven a tota Europa

Cada ciutadà de l'Estat espanyol entrega, a través dels seus impostos, 47 euros al món de la tauromàquia

des de l'Edat Mitjana i, poc a poc, s'han anat prohibint. On no s'ha fet és als estats del sud del continent. El món de la tauromàquia, a més, rep subvencions públiques de totes bandes. Es calcula que cada ciutadà de l'Estat espanyol, a través dels seus impostos, finança 47 euros que van destinats al manteniment de les places de braus, a cobrir déficits per manca de públic, a ajudar a les ramaderies o a crear escoles de toreros. La Unió Europea subvenciona les curses a través de la Política Agrícola Comuna. ☞

S'infringeix la legislació que va aprovar el ple del consistori

☞ R. V.

/redaccio@setmanaridirecta.info/

A Catalunya les competències sobre les curses de braus recauen en la Generalitat. L'any 2003 el Parlament va aprovar la nova Llei de Defensa dels Animals, que protegeix favorablement tots els animals, però que permet la celebració de curses de braus a les places construïdes

Un total de 46 municipis ja s'han declarat 'amics dels animals'

abans de 1988. També es va prohibir l'entrada dels menors de catorze anys als espectacles taurins. El darrer ajuntament català que es va pronunciar en contra de la tortura taurina va ser el de Calella (Maresme). Ho va fer l'octubre passat. Des que el 1989 Tossa de Mar (la Selva) es va declarar Ciutat Antitaurina, un total de 46 municipis ja s'han declarat *amics dels animals*. Barcelona també va decidir decla-

Arxiu Directa

Aficionats a la matança de braus davant la Monumental

rar-se ciutat respectuosa amb els braus el 2004, tot i que legalment no s'ha fet res al respecte.

Els grups en defensa dels braus han denunciat La Monumental més d'un cop per diferents infraccions. Asseguren que no sempre es demana un document oficial quan es dubta si qui entra és menor de catorze anys i que, sovint, tant els Mossos com el personal de la plaça fan la vista grossa. També han denunciat l'existència d'un frau fiscal, ja que tenen proves que no es declaren tots els ingressos: molts turistes en sortir mostren un bitllet d'entrada on apareix una

quantitat menor de l'import que han pagat. Un altre aspecte denunciat és la precarietat laboral del personal que gestiona les portes d'entrada, contractat per l'empresa Barna Porters. Diferents treballadors han assegurat que no es respecten els descansos legals. És per això que a través d'alguna denúncia s'ha demanat el tancament preventiu de la plaça fins que no es resolguin aquests aspectes. Les respostes a algunes de les denúncies diuen que aquestes qüestions no són infraccions penals i que, si ho fossin, serien de caire administratiu.

Cada diumenge hi ha morts a la Monumental

La plaça Monumental de Barcelona, fins fa poc propietat del Grup Balañá (que també compta amb una àmplia cadena de cinemes i de teatres), tornarà a programar curses de braus entre l'abril i el setembre si ningú no ho impedeix. L'any 2007 s'hi van executar 108 braus (sis cada diumenge), tot i que el municipi es va declarar contrari a aquest espectacle l'abril de 2004. Els grups defensors dels animals asseguren que la principal font d'ingressos són els "milers de turistes que arriben enganyats a la plaça, pensant que és una tradició catalana". Un diumenge qualsevol poden arribar a La Monumental més de 60 autocars amb prop de 4.000 turistes que entren perquè l'acte forma part del seu paquet turístic. Els grups antitaurins denuncien l'engany del que en són víctimes els turismes que entren a la plaça, els quals no saben en què consisteix una cursa de braus, ja que no s'imaginen com acabarà. Diuen que si sabessin de què es tracta no sortiria tanta gent minuts després de començar la cursa. Creuen que s'ha d'explicar exactament què és una cursa de braus i que això es pot fer amb un tipus de publicitat similar a la del tabac.

Les cites del diumenge ja són habituals pel grup de persones que es planta davant La Monumental,

les quals volen expressar el seu rebuig a la tortura de braus. Aquest grup, que només fa acte de presència davant l'edifici amb pancartes, és insultat, amenaçat i de vegades agredit pels fanàtics taurins. Ja han presentat diverses denúncies contra aquest tipus de persones i fins i tot contra la plan-

Un diumenge qualsevol poden arribar a La Monumental més de 60 autocars amb 4.000 turistes

tilla de la plaça, que també s'ho pren com una qüestió personal. Aquestes persones també han denunciat més d'un cop als Mossos d'Esquadra per la seva actuació violenta. La darrera va ser el juny de 2007, quan va venir el mediàtic José Tomás i els policies van fer fora per la força els manifestants. La majoria de denúncies són arxivades o es resolen amb una condemna menor per casos d'agresions directes.

QUATRE ANYS DEL GOVERN ZAPATERO (VI): LES POLÍTIQUES LABORALS I DE SEGURETAT SOCIAL DEL GOVERN DEL PSOE**ESTAT ESPANYOL // ELS ACORDS ENTRE EL PSOE, CCOO, UGT I LA PATRONAL SÓN CLARAMENT RESTRICTIUS**

Les reformes rebaixen les pensions i consoliden la precarietat laboral

✉ **Àlex Tisminetzky**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La política estatal en matèria laboral i de seguretat social dels darrers quatre anys ha aportat reformes normatives importants que afecten la majoria de la població de l'Estat espanyol. Els acords del govern del PSOE amb els sindicats CCOO i UGT han permès dur a terme reformes clarament restrictives per a les condicions laborals. També han reduït i restringit l'accés a les pensions d'invalidesa i jubilació i han legalitzat els anomenats "falsos autònoms".

Cal veure si la Llei de la Dependència ampliarà o reduirà els drets

La maquinària mediàtica del govern ha intentat amagar aquesta realitat amb les homologacions mínimes de les parelles de fet respecte els matrimonis, amb les crides innòcues a la lluita contra la temporalitat i la sinistralitat laboral i amb una nova Llei de la Dependència que, encara per aplicar i sense ni tan sols comptar amb recursos, cal veure si ampliarà o reduirà els drets de les persones dependents.

Quatre anys, doncs, de grans proclames des dels despatxos oficials. Però aquest temps, per la gran majoria de la població, han representat menys drets laborals i menys pensions en el marc d'una escalada de tancaments d'empreses.

► **La propera reforma de la Seguretat Social**
Segurament la normativa que més afectarà la vida de les persones serà la reforma de la Seguretat Social, aprovada el 2007 amb el suport dels sindicats CCOO i UGT.

Més pels empresaris

El Govern, la patronal i els sindicats CCOO i UGT van signar el maig de 2006 una nova Reforma Laboral entre crides a la lluita contra la temporalitat de l'ocupació.

Però les dades, un any després, demostren que l'esmentada reforma no només ha significat el manteniment del règim de contractació temporal, sinó que únicament ha promogut un augment de les subvencions estatals als empresaris i una reducció important de les cotitzacions empresarials.

Govern, sindicats i patronal celebren a les portes de La Moncloa la reforma laboral pactada (maig de 2006)

Arxiu

El govern espanyol ha fet tots els possibles per destacar l'homologació de les parelles de fet amb el matrimoni (establerta per la reforma). Però aquesta mínima equiparació, més teòrica que real, ha intentat amagar les restriccions en les possibilitats de jubilació o la disminució de les pensions. A més, totes aquestes mesures afectaran àmplies capes de la societat.

La reforma apunta principalment cap a la restricció dels drets i de les pensions dels grups més desfavorits del mercat de treball: els majors de 55 anys afectats per tancaments empresarials, les dones i la gent nacionalitzada que ha cotitzat pocs anys.

Els primers, principalment treballadors de grans empreses o de sectors en reconversió, es veuran afectats en la restricció

de la possibilitat de la jubilació parcial, a la qual s'imposen més restriccions per evitar que els treballadors es puguin jubilar anticipadament amb pensions equiparables als seus sous anteriors.

Les dones i les persones nacionalitzades, uns sectors de la

població amb menys anys d'afiliació a la Seguretat Social, es veuran afectats per l'augment del període de cotització mínima i les invalideses es calcularan amb un nou sistema que penalitza els que han cotitzat poc.

Aquestes restriccions i reduccions de les pensions, que afecta-

ran la vida quotidiana de capes àmplies de la població, es donen, sorprenentment, en el context d'un superàvit constant de la Seguretat Social, que va arribar als 7.751,8 milions d'euros l'any 2007 i que ha finalitzat l'exercici del 2008 amb 42.000 milions d'euros al fons de reserva. **di**

Altres reformes i normatives en matèria de drets socials laborals

Llei de la Dependència (2007)

Llei per a la Igualtat Efectiva (2007)

Estatut del Treballador Autònom (2006)

Nou Quadre de Malalties Professionals (2006)

Continguts de les reformes

Estableix que les persones afectades per una sèrie de graus de dependència tindran dret a unes prestacions i a unes assistències concretes.

Pensió de paternitat de 15 dies, ampliables a un mes durant la següent legislatura. Ampliació del dret a reduir jornada laboral per guarda legal d'un menor de 8 anys. Millores en les cotitzacions i en la reducció de jornada per maternitat.

Introdueix la figura del "Treballador Autònom Dependent", que són els que ingressen més del 75% només d'una empresa.

Modifica l'antic quadre de Malalties Professionals i introdueix noves malalties.

Crítiques del sindicalisme alternatiu i dels moviments socials

Manca de recursos que ha provocat retards en les valoracions i en l'aplicació per als Grans Dependents. Manca de concreció dels drets i prestacions a que poden accedir les persones beneficiades. Manca de concreció de la possible compatibilitat o incompatibilitat amb els drets que ja tenen reconeguts les persones dependents, com prestacions de Gran Invalidesa de la Seguretat Social, declaracions de Minusvàlua o assistències per part de serveis socials.

Es valora positivament els avenços, però encara resten lluny de la mitjana europea en aquesta matèria.

Es legalitza la figura dels anomenats "falsos autònoms", intentant impossibilitar la seva assimilació a un treballador del règim general, que és el règim que els correspon.

El Govern ha perdut una nova ocasió per regular adequadament les Malalties Professionals. El 64% de les Malalties Professionals no són declarades com a tals segons l'informe fet per l'Observatori de Salut Laboral, per la Universitat Pompeu Fabra, per l'Institut Sindical de Treball Ambient i Salut (ISTAS) i per la Unió de Mútues.

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

ENTREVISTA // FAISSAL AOUSSAR, DE LA XARXA D'ASSOCIACIONS DEL NORD DEL MARROC

“El Govern espanyol actua com el francès en el cas d'Algèria”

Faissal Aoussar és vicepresident de la Xarxa de les Associacions del nord del Marroc pel Desenvolupament i la Solidaritat i ha vingut a Barcelona per participar als actes de celebració del 45 aniversari de la mort d'Abdelkrim, impulsats per la comunitat amaziga del nostre país. Abdelkrim va dirigir una rebel·lió contra el colonialisme espanyol al Rif a començaments del segle XX, la qual va ser resposta amb bombardeigs d'armes químiques.

Guillem Sánchez i Barrull
/Barcelona/

Què creus que significa la figura d'Abdelkrim per als rifenys?

Nosaltres li devem molt a Abdelkrim, és una part molt important del llegat del nostre poble. La Guerra del Rif, que es va desenvolupar entre el 1921 i el 1927, va ser un conflicte a nivell nacional, regional i internacional que va marcar una època. Molts personatges posteriors han après la lliçó històrica d'Abdelkrim. Gent com Mao Tse Tung o Che Guevara van estudiar el seu exemple. Per nosaltres la memòria és molt important. I Abdelkrim és un exemple per seguir lluitant contra la dictadura, contra les discriminacions i per la llibertat.

“Molts personatges han après la lliçó històrica d'Abdelkrim: Mao Tse Tung o Che Guevara”

La Guerra del Rif es pot considerar una pionera de les lluites contra el colonialisme de la segona meitat del segle XX?

Segurament. A la batalla d'Annual, per exemple, 200 o 300 combatents van lluitar en una guerra no equilibrada contra els exèrcits espanyol i francès i no van poder ser derrotats: estaven guanyant terreny. Llavors la resposta colonial van ser els bombardeigs amb armes químiques, les quals, en aquells moments, ja havien estat prohibides per la Convenció de Ginebra. Els petits pobles propers a Al Houceima van ser bombardejats sistemàti-

cament amb armes químiques per uns covards que no podien suportar que Abdelkrim hagués guanyat la batalla d'Annual. Ancians, nens, dones, joves... tothom va patir les conseqüències. Va ser un atac increïble contra els drets humans.

“Els petits pobles van ser bombardejats sistemàticament amb armes químiques”

Atacs que encara arrossegueu seqüeles.

Sí. Encara avui a la majoria de pobles es donen molts casos de càncer d'estómac i altres. Cada setmana hi ha gent que mor per malalties derivades de les armes químiques. Hi ha moltes terres que estan contaminades i que no són productives. Per nosaltres encara és un assumpte sagnant 86 anys després.

Quina va ser la magnitud dels atacs? Es tenen dades de morts i ferits per les armes químiques?

Fins ara tota la feina d'investigació s'ha fet des de dues ONG i encara no s'ha pogut fer una visió global de tot el conflicte. Per la seva banda el Govern marroquí no vol quedar malament per aquest tema amb els estats francès o espanyol i, per aquest motiu, no li interessa iniciar una investigació seriosa sobre el que va succeir. Encara que sí que utilitza el tema com a xantatge per altres qüestions. Pel que fa a les seqüeles actuals s'ha de pensar que el Rif és molt pobre i el sistema hospitalari al Marroc és molt car. A més, costa molt desplaçar-se, ja que les carreteres rifenyes són molt dolentes. Llavors la gent prefereix morir a casa que anar a l'hospital. Això dificulta que hi hagi xifres concretes, però es calcula que el 80 per cent de càncers del Marroc es localitzen al Rif.

Vosaltres ja heu parlat amb el Govern espanyol i amb alguns partits. Quines respostes heu tingut?

El Govern espanyol no vol ni sentir-ne a parlar. L'any passat vam estar a Madrid i ens vam reunir amb parlamentaris i membres del Govern, però es renten les mans. També ens hem volgut reunir amb el Partit Socialista i amb el Partit Popular, però no hi ha hagut ma-

nera. En unes jornades a Nador, fa uns anys, vam poder parlar amb gent d'Esquerra Unida i amb parlamentaris d'ERC, però no vam tenir cap resposta a un nivell més alt. Pels espanyols és un tema molt sensible. Nosaltres pensem que és una qüestió de justícia històrica, però en realitat és una actuació que es repeteix amb altres casos. El Govern espanyol actua d'una forma similar al francès en el cas d'Algèria.

I llavors?

Doncs ara estem treballant en projectes petits, amb ONG, amb col·lectius d'immigrants marroquins i tractem de difondre el que va passar i el que encara succeeix. Ara, la nostra prioritat és treballar conjuntament amb els moviments socials d'aquí —catalans i d'altres territoris— per fer pressió. **I amb Catalunya quines relacions teniu?**

Abdelkrim va obrir un camí de lluita que nosaltres hem de seguir. És un camí molt similar al dels catalans que es van revoltar perquè no volien anar a combatre contra els rifenys durant els fets de la setmana tràgica del 1909. Tenim un mateix lligam històric amb aquells fets i les nostres lluites estan agermanades pel que va passar llavors. ☺

Natalia

"S'ha de saber que la majoria de la població marroquina és amaziga"

El Rif sempre havia mantingut una relació molt tensa amb Hassan II. Com són ara les coses amb Mohamed VI?

No hi ha confiança entre els rifenys i la monarquia i a l'inrevés. És un assumpte històric, que ve de lluny, de les matances del 1958 i del 1959, de la del 1987... Si volem fer algun pas per millorar aquesta relació hem d'avançar en el codesenvolupament. Al Rif no tenim cap tipus d'infraestructura. Paguem els nostres impostos i no obtenim cap tipus de benefici. Hi ha molta diferència amb Tànger, Fes, Rabat o Casablanca... allà hi ha camins, indústries, etc. Al Rif només hi ha tres coses per guanyar-se la vida: pesca, turisme i migracions. Fixa't que el primer poble que va sortir del Marroc va ser el dels rifenys. Quants rifenys viuen aquí? Si hi hagués feina al Rif no vindrien. Però allà tens 45 anys i mai has pogut treballar. No pot ser! No és sostenible. No pots estar

demanant un euro a la teva mare durant tota la vida cada cop que vulguis fer un cafè. S'ha de saber que la majoria de la població marroquina és amaziga. I és la part més pobre i exclosa de la societat. Hi ha un petit poble prop de Kenitra on la majoria de nens encara moren de fred i gana. I és un poble amazic. Vas a Rabat i a les gran ciutats i hi ha una gran diferència de nivell de vida. Això no pot ser.

Però sembla que això no millori. Precisament s'acaba de prohibir un partit amazic.

El Govern marroquí i el Ministeri de l'Interior l'han prohibit amb l'argument que és un partit ètnic, fet que està prohibit a la Constitució. Però la majoria de partits polítics marroquins es defineixen com a àrabs. Això també és ètnic! I aquest cas només és una part de la repressió, que afecta altres àmbits com les universitats, on s'han reprimit manifestacions i han empresonat estudiants.

Quina és la situació lingüística i cultural dels amazics?

No tenim el dret a parlar en el nostre idioma amb les institucions, als jutjats, etc. Aquestes coses van canviant lentament, però encara hi ha molta feina a fer. A les escoles no s'ensenya el nostre idioma. Com una mestra que no parla amazic pot ensenyar en una escola on tots els nens són amazics? Encara hi ha problemes per posar un nom amazic als nostres fills o filles, per traduir els topònims, per dedicar els carrers a la nostra història. En canvi la gent es pregunta: “Qui és aquest àrab que dóna nom a un carrer al meu poble i quin futur demaneu per al Rif?”. Hi ha un debat molt intens. Hi ha gent que demana l'autonomia i n'hi ha que parla d'independència. Hem de fer un debat amb tots els rifenys i amb l'emigració i veure que volem entre tothom.

KURDISTAN // INVASIÓ MASSIVA DE L'EXÈRCIT TURC AL NORD DE L'IRAQ

El PKK resisteix els atacs mentre els joves es mobilitzen a les ciutats

☞ **Sergi Villena**
/Vilanova i la Geltrú/

Deu mil soldats turcs van creuar a peu per la muntanya la frontera que separa el Kurdistan turc de l'iraquí el 21 de febrer a les set de la tarda. Al mateix temps, 200 vehicles militars van creuar la duana d'Ibrahim Khalil per sobre del riu Habur i desenes de bombarders van alçar el vol des de les nombroses bases militars situades al voltant de les ciutats kurdes de Batman i Diyarbakir en direcció a les muntanyes del Kurdistan del Sud on, des de fa deu anys, es refugien les guerrilles del Partit dels Treballadors del Kurdistan (PKK, en les sigles en kurd). I és contra aquestes bases guerrilleres que l'exèrcit de Turquia ha intensificat la guerra aquesta setmana, sumant l'ofensiva militar terrestre a l'ofensiva aèria que manté oberta des de fa mesos.

Guerra psicològica

El mateix dia, a l'interior de les llars turques, va començar una segona guerra oberta, l'ofensiva mediàtica amb què Ankara controla l'estat d'opinió d'una població extremadament nacionalista que confon el poble amb l'Estat,

la bandera amb l'exèrcit, la llengua amb la sang i Turquia amb la missió civilitzadora. El popular *Milliyet* obria la seva portada amb el titular "Ja estem al Nord de l'Iraq!", una afirmació que recorda els projectes de l'ultranacionalista Moviment Nacionalista del Poble (MHP, sigles en turc) d'ampliar Turquia fins a Mossul i Kirkuk. El diari socialdemòcrata *Hürriyet* deia, al seu torn, que "10.000 herois marxen cap a l'Iraq".

El PKK assegura que les seves guerrilles han frenat l'ofensiva en almenys dos dels tres fronts oberts i han causat un mínim de cent morts als ocupants i diuen que han tombat un helicòpter *Skorsky*. Alhora reconeixen tres baixes i diversos ferits entre les seves pròpies files. Per la seva banda, l'Estat i la coral de mitjans de comunicació escrits (tots pertanyen al mateix grup editorial, menys el diari *Cumhuriyet*) i audiovisuals afirmen que el dilluns 25 –en el moment del tancament de l'edició– hi havia 117 guerrillers morts per tan sols quinze soldats caiguts en combat.

Xifres a banda, d'ençà que els soldats turcs van trepitjar territori iraquí s'han trobat amb més i

Manifestació contra la guerra a Diyarbakir, al Kurdistan turc

més fronts oberts. Els peixmergues del Kurdistan autònom de l'Iraq tenen ordres de defensar el territori i encerclen destacaments sencers de l'exèrcit turc. Algunes unitats s'han trobat amb milers de civils kurds que els impedièen el pas –actuant d'escuts humans– a Amediye, Batufa i Barmeni. I els paramilitars, kurds mal armats i pagats per Turquia, comencen a abandonar les armes davant l'anunci de la guerrilla de passar comptes si desapareixen contra els seus germans.

Resposta popular

A Diyarbakir desenes de milers de kurds van sortir el dilluns 25 de febrer a manifestar-se pels carrers al crit de *Lluitarem per la vida, morirem per la pau!*, *Erdogan assassí i Turquia: Kurdistan serà la teva sepultura!*. Una marxa de joves va acabar amb greus disturbis i les darreres informacions parlaven de centenars de detinguts que cridaven *Ataca, guerrilla, ataca i salva el Kurdistan!*.

Els Estats Units, a través del portaveu de l'exèrcit, han assegu-

rat que Turquia els ha promès una guerra ràpida i neta, sense morts civils ni conseqüències pel govern autònom kurd de l'Iraq. Israel, per la seva banda, ha enviat experts per posar en pràctica noves armes i els darrers avenços en tecnologia militar. Massoud Barzani, president del Kurdistan Autònom iraquí, ha mobilitzat els seus peixmergues per contrarestar l'ofensiva turca, convençut que l'objectiu final de l'ofensiva és ensorrar aquesta autonomia. Talabani, president de l'Iraq i cap de la Unió Patriòtica del Kurdistan, es va mostrar satisfet per l'ofensiva en un primer moment, però ha hagut de rectificar i ha començat per rebutjar la invitació de ser rebut amb honors a Turquia. Síria i l'Iran han conformat una aliança anti-kurda amb Turquia i han assegurat que, des de les seves fronteres, acabaran amb qualsevol guerriller que s'hi acosti.

Per últim, l'exdiputada i líder feminista kurda Leyla Zana va advertir en un míting contra la guerra celebrat el dia 25 de febrer que els kurds fa molt temps que s'escalfen i que en qualsevol moment pot haver-hi un incendi, perquè "als pacients se'ls haurà acabat la paciència". ☛

ÀFRICA // BUSH DIU QUE EL GOLF DE GUINEA HA D'APORTAR EL 25% DE LES IMPORTACIONS DE CRU

La filantropia interessada de sempre

☞ **Jordi Sant Gisbert**
/Barcelona/

El president dels Estats Units ha fet durant la darrera setmana una gira de sis dies per cinc països africans: Benín, Tanzània, Ruanda, Ghana i Libèria. L'últim cop que Bush va visitar aquest continent va ser durant el 2003. Aleshores els motius de la gira eren molt clars: la guerra d'Iraq desestabilitzava tot el Pròxim Orient i l'abastament de petroli pels nord-americans perillava tant que es feia necessari establir una nova zona geoestratègica. El Golf de Guinea, en aquest aspecte, es va perfilar com una elecció excel·lent.

De forma progressiva també va créixer l'interès militar, ja que l'administració Bush, en la seva croada antiterrorista, considerava Sahel un niu de nous jihadistes.

Cinc anys després algunes coses han canviat i d'altres no.

El govern nord-americà segueix convençut que el Golf de Guinea ha d'aportar el 25 per cent de les importacions de cru pel 2015 (ara se situa entorn el 10 per cent). En aquest punt Xina és el principal rival, ja que amenaça en controlar bona part dels recursos energètics de la zona, encara que de moment sembla que el pastís és prou gran per les dues potències.

La Casa Blanca també mostra tenacitat a l'hora d'establir bases militars en països "amics". Des de l'any passat els EUA volen dur a terme la implantació de l'AFRICOM (Comandament Àfrica), que són assentaments militars que, malgrat presentar-se com a unitats preparades per actuar en crisis humanitàries, no amaguen una clara voluntat d'actuar impunement a la recerca d'"islamistes

radicals". Però alguns estats importants, com ara Nigèria, Algèria o Sudàfrica, ja s'han oposat a qualsevol presència militar americana.

La 'lluïta' contra la SIDA

Per camuflar els interessos geoestratègics durant la seva primera gira africana Bush va expressar la voluntat de liderar la lluita contra la SIDA. Aquest nou viatge, segons la majoria dels mitjans de comunicació, ha volgut centrar-se en avaluar com funcionen els projectes finançats pels nord-americans. D'aquesta manera Bush aconsegueix presentar la cara més filantròpica de la seva política exterior. Però la seva estratègia en la lluita contra la SIDA no ha estat exempta de crítica, ja que en lloc de destinar els milions de dòlars promesos al Fons Global (òrgan gestor de totes les ajudes financeres per

combatre la malaltia) ho ha fet a través d'un programa propi impregnat d'ideologia neoconservadora.

Les contradiccions no acaben aquí. Cal tenir present que els EUA van ser el principal país oposat a la liberalització de les patents farmacèutiques que impedeixen als estats africans comprar medicaments genèrics, obligant-los a pagar els alts preus que imposen les multinacionals, les quals, moltes d'elles, són de capital nord-americà.

Les receptes de sempre

La lluita contra la pobresa i el mal govern també ha tingut una importància cabdal en aquest viatge. Bush no para de repetir la necessitat d'intervenir de forma decidida en el conflicte del Darfur –on hi ha grans reserves de petroli en joc–, mentre oblidava altres

conflictes promoguts per governs aliats, com el d'Ogaden a Etiòpia. Mentrestant Bush ha enviat Condoleezza Rice a Kènia per donar suport als debils acords de pau que s'estan establint. I per sobre de tot s'ha omplert la boca de la necessitat de refermar règims democràtics i de proposar receptes neoliberals –sobretot en l'àmbit comercial– per el desenvolupament d'Àfrica.

D'aquesta manera es perpetuen les mateixes situacions asimètriques. Tot l'ajut financer dels EUA cap a l'Àfrica retorna en concepte de déficit comercial, ja que el govern nord-americà segueix subvencionant, igual que els europeus, la producció agrícola pròpia per assegurar un producte al mercat més competitiu que l'Àfrica. El continent, alhora, es veu inundat de productes manufacturats *made in USA*. ☛

RADIO P.I.C.A.
www.radiopica.net

subscriu-te a
L'ACCENT
laccent@laccent.info
El Periòdic dels Països Catalans

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc/
LA COOPERATIVA
So i llums
T: 93 443 01 90
F: 93 329 71 52
autonomia@autonomiadespectacle.com
AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc/

malea
teteria malea s.c.c.l
esmorzars i berenars, cassolans i ecològics
c/riego, 10 sants (bcn)
tel: 93392070

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

Noranta minuts de propaganda electoral

Enric Borràs Abelló

Cadascú hi dirà la seva. Els socialistes diran que Zapatero es va mantenir ferm i va fer valer les xifres econòmiques. Els del Partit Popular argumentaran que Rajoy va demostrar més fortalesa, un caràcter decidit i esperit de lideratge. Però això és igual perquè ja es podia preveure d'entrada. El debat a duo entre José Luís Rodríguez Zapatero i Mariano Rajoy va ser un espectacle prefabricat, el *reality show* bipartidista de la política. Propaganda pactada.

El PSOE i el PP van negociar quins canals emetrien el debat, qui el presentaria, quina decoració tindria el plató, quins temes s'hi tractarien, el temps de què disposarien els candidats per a les respostes i en quin ordre parlarien. No va quedar res per la improvisació, tot estava a punt fins al punt que els candidats ja sabien quines serien les respostes del contrincant i duïen les rèpliques preparades.

El suposat debat electoral del dilluns 25 de febrer no va ser res més que un anunci pactat entre el PP i el PSOE que es

va emetre per una trentena de canals de televisió. Un anunci de 90 minuts pensat per deixar els altres partits parlamentaris fora de joc, per vendre la idea de la por i del bipartidisme necessari: o voteu l'un o sortirà l'altre, que és el llop.

I la majoria de mitjans de comunicació van seguir el joc, dedicant-s'hi sense cap mirada crítica, sense donar veu als altres partits que, d'altra banda, també la neguen als moviments polítics que no tenen cap representació institucional. I ho fan de la mateixa manera que accepten a ulls clucs les declaracions que deixen anar els polítics a cada míting, les notes dels gabinets de premsa i, cada cop més, els vídeos enllaunats dels actes electorals. Cada vegada és més normal que els periodistes no gravin els actes polítics: cada partit ja s'encarrega d'enregistrar el seu propi candidat, seleccionar les millors imatges i enviar-les als mitjans de comunicació. I és que la informació electoral ja gairebé no existeix. Ara es tracta només de publicitat i tothom ho té molt clar, excepte els espectadors.

La plantilla de Catalunya Ràdio farà vaga pels blocs electorals

Joan G. Vallvé

L'assemblea de treballadors de Catalunya Ràdio, que inclou els qui treballen a totes les emissores del grup, ha acordat fer aturades parcials el dia 7 de març en protesta per la imposició de blocs a les informacions electorals. Cal recordar que el dia que han triat els treballadors per fer la vaga no és un dia

qualsevol, sinó el del tancament de la campanya electoral, un dia abans de la jornada de reflexió. Es tracta d'una iniciativa que només ha tingut un vot en contra i ha rebut el suport total del Comitè d'Empresa i del Comitè Professional i se suma a la vaga de signatures que ja exerceixen els periodistes que informen de les eleccions, tal com fan —també— els de Televisió de Catalunya. Així doncs, segons ha acordat

l'assemblea, tots els treballadors de les emissores faran quatre aturades de mitja hora coincidint amb els programes informatius més destacats de Catalunya Ràdio i Catalunya Informació.

Segons un comunicat dels treballadors, amb aquesta protesta volen defensar el dret de fer i oferir als ciutadans una informació sense condicionants ni ingerències polítiques. A més, els treballadors

mateixos han considerat aquesta vaga com "un pas sense precedents després de deu anys de lluita per la derogació total dels blocs electorals". El president del nou consell de govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, Albert Sáez, ja ha convocat una reunió amb els representants dels treballadors, encara que fins ara no havia volgut tractar amb ells aquesta qüestió.

Les conseqüències d'un reportatge

Àngelo Pineda

La setmana passada dèiem que el reportatge de Javier Chicote publicat a *Interviú* titulat *Los apoyos de Batasuna en España* mereixia un altre capítol de l'Observatori dels mitjans. La causa és que la densitat "d'informació" d'aquest reportatge no permetia el tractament de tots els aspectes que hi apareixien. També perquè l'espai de l'Observatori és limitat.

Però, si cal referir-se un altre cop al reportatge de Chicote és per les seves pos-

sibles conseqüències. Tres dies després de la seva publicació, el sindicat ultradretà de funcionaris Manos Limpias el va agafar com a base per presentar una querella davant el jutjat número 5 de l'Audiència Nacional espanyola demanant la il·legalització de Izquierda Castellana i del seu "entorn associatiu" per les suposades "connexions" amb Batasuna. A més, el sindicat assenyalava —tot referint-se a *Interviú*— el nom de persones concretes que haurien intervingut amb un paper específic en aquestes connexions. Es tracta del metge

Luis Ocampo i de l'advocada Doris Benegas, tot i que Doris no ofereix declaracions al reportatge i de les declaracions d'Ocampo no es dedueix cap complicitat especial amb l'esquerra *abertzale*, més enllà de les manifestacions públiques que pogués fer l'organització a la qual pertany.

Per la seva part, Izquierda Castellana qualifica indirectament *Interviú* de "mitjà de manipulació" i considera aquesta querella com a obra dels sectors lligats a la Confederació Espanyola de Policia i, més concretament, al seu portaveu Rodrigo

Gavilán. Aquest, a més d'exercir de tertulià de la COPE i de Telemadrid, va ser condemnat en una ocasió per agredir dos joves de les Juventudes Castellanas Revolucionarias, antecedent de Yesca, una organització que també apareix difamada a *Los apoyos de Batasuna en España*.

Aquest cas és una mostra de com el periodisme que es fa actualment des de determinats mitjans serveix d'argumentari polític a una extrema dreta que espera aprofitar qualsevol ocasió per retallar els drets civils més bàsics.

Freqüències lliures i populars [ràdio i televisió]

Ràdio Bronka - 104.5 FM (Bcn Nord, Gramenet i Badalona) i 104.45 FM (Bcn Sud i Hospitalet), Ràdio Contrabanda - 91.4 FM (Barcelona), Ràdio Línea - IV 103.9 FM (Barcelona), Ràdio Pica - 96.6 FM (Barcelona), Ràdio Trama - 91.41 FM (Sabadell), Ràdio Kaos - 90.1 FM (Terrassa), Radio Korneta - 90.6 FM (Berguedà), Radio 90 - 101.4 FM (Olot), Ràdio Klara - 104.4 FM (València), Ràdio Malva - 105.0 FM (València), Radio Aktiva - 107.6 FM (Alcoy), Radio Mistelera - 100.8 FM (Dènia-La Xara), La Tele - 52 UHF (okupemlesones.org)

RÀBIA POSITIVA
Sentiment, compromís i acció!
UN TREBALL AUDIOVISUAL SOBRE
ELS SEUS 15 ANYS DE TRAJECTORIA

distribueix:
vpc@industria.com

contractació:
iluba@hacicolor.com
www.hacicolor.com

edita: **kasba**
info@kasbamusic.com
www.kasbamusic.com

★ GIRA DE PRESENTACIÓ ACÚSTICA I PASSI DEL DOCUMENTAL ★

01/03 SANTS-C.S.A. CAN VIES. c/Jocs Florals, 42. 20h	28/03 MANRESA-C.P. LA FADULLA. c/VERGE DE L'ÀLBA 4. 20:30h
07/03 REUS-TAVERNA CARRASCOLET. c/St. ELIES, 10. 19:30h	29/03 GRÀCIA-C.P. LA TORRA. c/SANT PERE MARTIR, 37. 21h
08/03 BERNASSAL-PER CONFIRMAR ESPAL. 23h	30/03 RIBES-GER. c/DEL PI, 25. 19h
09/03 CASTELLÓ-CASAL POPULAR. c/D'AMUNT, 18h	04/04 SANT CLODÍ-CASAL QUICO SABATER. c/St Roc, 8.
15/03 LLEIDA-LA FALCATA. c/PANERA, 2. 19:30h	05/04 TERRASSA-ATENEU CANDELA. c/MONTSERRAT 142. 23h
22/03 VILALLER-C.C. "ESCOLES VILLES". 19h	11/04 TARRAGONA-KIRIKU. c/VILANOVA, 27. 23h
27/03 LES CORTS-CASAL DE JOVES. c/ MASFERRE, 33. 20h	

★ www.rabiapositiva.com ★

recomana: **directa** **Diagonal** **la Burxa** **enderrock**

Vols regalar la **directa**?

Doncs, ara és el moment de fer-ho!

Truca'ns al 93.527.09.82 o al 661.493.117.
Envia'ns un correu electrònic amb les teves dades a subscripcio@setmanaridirecta.info

Si vols regalar una subscripció anual al Setmanari **DIRECTA** –també et pots fer el regal a tu mateixa–, et farem arribar una targeta com el de la dreta i, de regal, el DVD sobre la tortura a l'Estat espanyol *Silenci*.

1 any de **Directa** + DVD per 60 euros

Subscripcions

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir **DIRECTA** setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 60 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori.

Ens pots enviar les teves dades a: subscripcio@setmanaridirecta.info, o entrant a la web i omplint el formulari: www.setmanaridirecta.info. O bé, truca'ns al 935 270 982 ó al 661 493 117.

Presentacions i parades

(Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a internacional@setmanaridirecta.info)

Subscriu-te a la **directa**

Per 60 euros l'any pots rebre la **Directa** a partir d'ara i durant un any

NOM I COGNOMS _____

ADREÇA _____ CODI POSTAL _____

POBLACIÓ _____

TELÈFON FIXE I/O MÒBIL _____ CORREU ELECTRÒNIC _____

SUBSCRIPCIÓ NORMAL (60 EUROS) _____ ALTRES QUANTITATS (SI VOLS CONTRIBUIR AMB UNA QUANTITAT EXTRA, INDICA-LA) _____

.....

FORMA DE PAGAMENT

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA ☐ NÚMERO DE COMpte (20 XIFRES) _____

NOM DE LA PERSONA TITULAR _____

ALTRES FORMES DE PAGAMENT: ☐ SI PREFEREIXES PAGAR LA SUBSCRIPCIÓ PER MITJÀ D'UN INGRÉS O D'UNA TRANSFERÈNCIA O EN EFECTIU, O TENS

QUALSEVOL QÜESTIÓ QUE VULGUIS CONSULTAR, CONTACTA AMB LA DIRECTA.

.....

EN VIA AQUESTA BUTLLETA A: JUAN RAMÓN JIMÉNEZ 22, 08902 HOSPITALET DE LLOBREGAT

TAMBÉ PODEU FER ARRIBAR LES VOSTRES DADES A TRAVÉS DELS TELÈFONS DE LA DIRECTA, PER CORREU ELECTRÒNIC O PER MITJÀ DE LA PÀGINA WEB.

TELÈFONS 935 270 982 / 661 493 117. CORREU ELECTRÒNIC: subscripcio@setmanaridirecta.info WEB: www.setmanaridirecta.info

Punts de venda

BADALONA La Mussara Sant Joan de la Creu 70 BARCELONA GRÀCIA Cap i Cua Torrent de l'Olla, 99 Infoespai Plaça del Sol, 19 Taifa Verdi, 12 Distrivinyes De l'or, 8 (Plaça del Diamant) HORTA - GUINARDÓ El Tinter La Plana, 10 Rocaguinarda Xiprer, 13 EIXAMPLE Quiosc Manu Nàpols-Roselló Xarxa Consum Solidari Rocafort, 198 POBLENOU Taverna Ítaca Pallars, 230 Cus-Cus Rambla Poblenou, 77 SANT ANDREU Patapalo Rubén Dario, 25 Bar La Lira Coroleu, 14 Bar La Lluna Ramón Batlle, 17 Andy Blue Can Fabra Trèvol Portugal, 2-4 Baixos Quiosc Comerç Plaça Comerç Quiosc Rambla Fabra i Puig, 10 Quiosc 11 de Setembre Onze de Setembre NOU BARRIS Ateneu Popular 9 Barris Portlligat, 11-15 Casal de Joves de Roquetes Vidal i Guasch 16 Can Basté Passeig Fabra i Puig, 274 Casal de Joves de Prosperitat Joaquim Valls 28	Casal de Joves Guineueta Pl. ca n'Ensenya 4 Quiosc Joaquim Valls amb Vinyars CIUTAT VELLA AQUENI Méndez Núñez, 1 principal Xarxa Consum Solidari Pl. Sant Agustí Vell, 15 Pròleg Dagueria, 13 El Lokal Cera, 1 bis La Rosa de Foc Joaquim Costa, 34 Quiosc Colom Rambles Quiosc Santa Mònica Rambles Quiosc Tallers Rambles Quiosc Canaletes Rambles Llibreria Medios Valldonzella 7 SANTS Espai Obert Violant d'Hongria, 71 La Ciutat Invisible Riego, 35 Terra d'Escudella Premià, 20 Teteria Malea Riego, 16 BELLATERRA Quiosc de Ciències de la Comunicació BERGA La Banda Mercat Municipal CORBERA DE LLOBREGAT Llibreria Corbera Pssg. dels Arbres, 4 Le Centro Andreu Cerdà, 12 CORNELLÀ DE LLOBREGAT El Grillo Libertario Llinars, 44 CSO Banka Rota Rubió i Ors, 103 ESPARREGUERA Taverna Catalana L'Esparracat Feliu Munné, 18	ESPLUGUES DE LLOBREGAT Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22 GIRONA Llibreria 22 Hortes, 22 Llibreria Les Voltes Plaça del Vi, 2 La Màquia Vern, 15 GRANOLLERS Llibreria La Gralla Plaça dels Càbrits, 5 Anònims Miquel Ricomà, 57 El Racó Ecològic Roger de Flor, 85 HOSPITALET DE LLOBREGAT Quiosc Montserrat Pl. Mare de Déu de Montserrat La Resistència Rosalía de Castro, 92 Centre d'Estudis de l'Hospitalet Major, 54 1º LLEIDA Ateneu La Maranya Parc, 13 La Falcata La Panera, 2 Quiosc Discom Alfred Perenya, 64 Quiosc Gallardo Freixa Rambla Ferran s/n La Vella Escola Clot de les Monges, 1 MATARÓ Llibreria Robafaves Nou, 9 MANRESA Cafè l'Havana Plaça Gispert Moes Joc de la pilota, 9 Els Carlins Sabateria, 3-5 MOLINS DE REI Llibreria Barba Rafael Casanoves, 45 La Bodegueta Pintor Fortuny, 45 OLOT Llibreria Dòria Sant Tomàs, 6	REUS Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29 RIBES DEL GARRAF Llibreria Gabaldà Plaça de la Font, 2 RIPOLL Bar l'Obrador c. Estació, 3 Llibreria La Tralla Plaça Anselm Clavé, 9 SANTA COLOMA DE GRAMENET La Krida Sicília 97 SANT BOI DE LLOBREGAT Ateneu Santboià Av. Maria Girona 2 SANT FELIU DE LLOBREGAT Teteria Índia Jacint Verdaguer, 9 Ateneu Sanfeliuenc Vidal i Ribas, 23 SANT JOAN DESPÍ Llibreria Recort Major, 60 SEU D'URGELL Llibreria La Llibreria Sant Ot 1 SOLSONA Llibreria Cal Dach Sant Miquel 5 Casal Popular La Fura Plaça Sant Pere 8 Llibreria Pellicer Pg. Pare Claret 12 i Avinguda del Pont 4 TARRAGONA CGT Tarragona Rambla Nova, 97-99, 2n pis TERRASSA Kasalet Societat, 4 VIC Llibreria La Tralla Riera, 5 VILAFRANCA DEL PENEDÈS La Fornal Sant Julià, 20
--	---	---	--

Què es cou

El mite de les vacunes massives en entredit

LA VACUNACIÓ SISTEMÀTICA ÉS UNA PRÀCTICA EXTESA QUE GENERA CRÍTQUES DE LES PROFESSIONALS I DE LES USUÀRIES

L'any 1800 el metge Francisco Píguillem va començar a experimentar amb la vacuna de la varicel·la a Catalunya, però no va ser fins la segona meitat del segle XX —amb les primeres campanyes de varicel·la, diftèria i polio— que van començar les vacunacions massives. Actualment, al marge de les recomanacions del Departament de Salut de la Generalitat i de l'Associació de Pediatria d'Espanya i de Catalunya, hi ha professionals de la salut, mares, pares i associacions que en qüestionen els beneficis i la possible toxicitat o que alerten del negoci que en fa la indústria farmacèutica.

➔ Gemma García
/campanyes@setmanaridirecta.info/

“Quan vam dir que no ens van etiquetar com a irresponsables”. Aquest és el cas del Mahmoud i la Joana, que van decidir no seguir fil per randa el sistema de la praxi vacunal per a la seva filla Sara. “La institució t'obliga i, al mateix temps, la família et fa una certa pressió”, afegeix el Mahmoud. Davant aquesta sensació, cal saber que la llei no obliga a ningú a sotmetre's a cap tractament mèdic, excepte quan la negativa pugui comportar un risc per la salut pública. Per tant, fora del

“Quan vam decidir no vacunar ens van etiquetar d'irresponsables”

supòsit d'epidèmia, la vacunació no és obligatòria a l'Estat espanyol. Però segons la Joana “la criminalització de l'opció de no vacunar serveix per mantenir sota control la gent, quan t'adones que no és el millor moment per la criatura, et plantejes si vols seguir el ritme que et marquen des de fora o escoltar el propi”. En aquest sentit, la Lliga per la llibertat de vacunació és una associació de professionals i persones usuàries de la sanitat que pretén donar a conèixer una informació lliure, contrastada i crítica sobre les vacunes i les conseqüències que provoquen.

La Sara té cinc anys i de les 32 dosis establertes pel calendari vacunal durant els primers quatre anys de vida tan sols està immunitzada contra el tètanos, “perquè volíem anar al Marroc i en aquest medi tenia més risc”, aclareix el seu pare. L'antitetànica forma part d'una vacuna combinada coneguda com DTP —sigles en anglès de tres vacunes: diftèria, tètanos i tos ferina— que arriba en una única dosi des dels laboratoris que la comercialitzen. És

Annato

per això que el Mahmoud i la Joana es van veure obligats a comprar la vacuna antitetànica pel seu compte i recórrer al pediatra perquè la injectés a la seva filla. “Tot és un paquet. Hi ha el poder de la indústria farmacèutica, això és per vendre el producte... És com els que van predicant la pau però creen guerra, hi ha un negoci”, conclou el Mahmoud.

Actualment, les companyies farmacèutiques europees produeixen dos terços de les vacunes de tot el món, segons l'estudi *Vacunes, una indústria estratègica per Europa*, elaborat per Productors de Vacunes Europeus (EVM, en les seves sigles en anglès) de la Federació Europea d'Associacions de la Indústria Farmacèutica (EFPIA, en les seves sigles en anglès). L'informe preveu una taxa de creixement anual d'aquesta indústria del quinze al vint per cent, fins assolir els 24.000 milions d'euros en vendes l'any 2011. En base a aquestes xifres l'informe analitza la importància estratègica de les vacu-

La Lliga per la Llibertat de Vacunació pretén donar a conèixer una informació lliure, contrastada i crítica sobre les vacunes

nes a causa de la forta demanda existent, la cobertura global creixent, les noves vacunes innovadores i la necessitat de millorar l'accés

dels pacients o la seva contribució com a indústria al reforçament de la competitivitat europea. Les farmacèutiques europees com Berna A Crucell Company, Baxter, GlaxoSmithKline Biologicals, Novartis Vaccines o Sanofi Pasteur dominen el mercat de producció de vacunes. A Catalunya destaquen els laboratoris Esteve —relacionats amb poderoses empreses nord-americanes del sector i amb la Xina—, que van estar involucrats en el conflicte d'interessos per la retirada de la cinarizina i de la fluranizina dels medicaments, quan es va informar que podien provocar símptomes de Parkinson. Quan l'any 1987 Joan Ramón Laporte, catedràtic de Farmacologia i cap del servei de Farmacologia Clínica de la ciutat sanitària de la Vall d'Hebron, va proposar que es retreissin del mercat els productes que contenen aquestes substàncies, la Comissió Nacional de Farmacovigilància espanyola va rebutjar la proposta. En aquells moments Sergi Erill Sáez presidia la Comissió i, al mateix temps, era president de la Fundació Antonio Esteve, finançada pel propietari dels Laboratoris Esteve, que produïa els medicaments amb cinarizina i fluranizina més receptats per la Seguretat Social.

Per Xavier Uriarte, president de la Lliga per la Llibertat de Vacunació, el interessos per a la vacunació massiva existeixen des que, a principis dels 80, la indústria farmacèutica va considerar que “la utilització massiva de medicaments preventius és el millor negoci que s'ha inventat”. Des d'aleshores orienta tota la seva inversió propagandística a “finançar investigacions sobre vacunes dins l'àmbit universitari, a crear un periodisme pseudocientífic, a manipular estudis d'investigació i a ama-

gar informació contrària als seus interessos. Fins i tot arriba a tenir capacitat d'interferir en la dotació dels Serveis de Farmacovigilància que hi ha arreu del territori”, afegeix Uriarte.

Un exemple recent d'aquest conflicte d'interessos és el tancament de la revista basca *Barneko* per qüestionar la política de vacunació. Osakidetza —ens públic de dret privat adscrit al Departament de Sanitat que s'encarrega de proveir serveis sanitaris al País Basc— finança la revista de forma íntegra. Als responsables del Servei de Salut no els ha agradat un dels articles recollits al número del mes d'octubre, on el doctor Juan Gervas va qüestionar amb arguments científics l'eficàcia de la vacuna contra el càncer d'úter, i han ordenat que s'aturi la publicació de *Barneko*. El País Basc és una de les comunitats autònomes que ofereix aquesta vacuna des del novembre passat, però alguns professionals sanitaris han sol·licitat una moratòria en la seva inclusió al

Les companyies farmacèutiques europees produeixen dos terços de les vacunes de tot el món

calendari de vacunació perquè entenen que els assajos han estat curts, que la malaltia presenta una incidència baixa i que les dosis tenen un cost molt alt.

El mateix Uriarte, al seu llibre *Els perills de les vacunes*, denuncia que dins els cercles de sanitat és ben sabut per tots que el 90 per cent de les publicacions científiques estan finançades per la indústria farmacèutica a través de la publicitat i, com a resultat, la declaració dels efectes adversos de les vacunes, “no arriba ni al 0,1 per cent dels successos esdevinguts”. Afegeix que també manca transparència en la informació lliurada pel Ministeri de Sanitat espanyol, que “no explica la composició de les vacunes ni els seus possibles efectes negatius”. La mare de la Sara valora que “com més informació crítica sobre la vacunació amaga el sistema sanitari, més et fa dubtar dels seus principis”.

➤ Efectes adversos

La creença que les epidèmies han desaparegut o que han estat controlades gràcies a les vacunes és generalitzada, però hi ha professionals de la salut, com Juan Manuel Marín, que han explicat que el desenvolupament de la higiene i, en general, la millora de les condicions de vida al món occidental han jugat un paper essencial en la reducció de les malalties entre la població. L'estat de salut de les persones depèn en gran mesura de les seves condicions personals, socials i mediambientals.

El Servei de Farmacovigilància de Catalunya ha explicat que encara hi ha vacunes amb tiomersal al mercat

Després d'informar-se, el Mahmoud i la Joana van decidir no vacunar de manera sistemàtica la Sara i un dels factors determinants van ser els efectes adversos que en poden derivar. Comencen a vacunar als dos mesos, quan “el sistema immunitari de la criatura no està del tot format”, explica el Mahmoud. En referència als efectes adversos de les vacunes, el 2005 es va presentar l'Informe sobre les vacunes a Europa, després de vuit anys de feina de l'European Forum for Vaccine Vigilance (EFVV). L'informe es basa en mil expedients de víctimes d'efectes indesitjables provocats per les vacunes d'entre 0 i 75 anys, una base de dades que es va recollir entre 1998 i 2004 a diferents estats europeus a través d'un qüestionari elaborat per la pròpia EFVV. D'aquests expedients en van extreure diverses conclusions sobre els efectes de les vacunes. És el cas de

DE LA SALUT

Vacunacions sistemàtiques a Catalunya

(Calendari vacunal a Catalunya, aprovat segons DECRET 54/2007 de 6 de març)

2 mesos	4 anys	12 anys	16 anys
DTP: Diftèria, Tètanus, Tos ferina. Poliomièlitis (VIP). Malaltia invasiva per Haemophilus b (Hib). Hepatitis B (VHB). Malaltia meningocòccica tipus C (MCC) (contra la meningitis i sepsis)	TV (triple vírica): Xarxampi, Rubèola, Parotiditis (galteres)	Hepatitis B (fins el curs 2013-2014 es continuarà aplicant la vacuna antihepatítica A+B, segons un programa pilot, a les escoles). Varicel·la (s'administra una dosi de la vacuna de la varicel·la a tots els escolars que no l'hagin rebut anteriorment ni hagin passat la malaltia)	Diftèria, Tètanus
4 mesos DTP: Diftèria, Tètanus, Tos ferina. Poliomièlitis (VIP). Malaltia invasiva per Haemophilus b (Hib). Hepatitis B (VHB)	15 mesos Malaltia meningocòccica tipus C (MCC) (contra la meningitis i sepsis). TV (triple vírica): Xarxampi, Rubèola, Parotiditis (galteres)	6 anys DTP: Diftèria, Tètanus, Tos ferina.	
6 mesos DTP: Diftèria, Tètanus, Tos ferina. Poliomièlitis (VIP). Malaltia invasiva per Haemophilus b (Hib). Hepatitis B (VHB). Malaltia meningocòccica tipus C (MCC) (contra la meningitis i sepsis)	18 mesos DTP: Diftèria, Tètanus, Tos ferina. Poliomièlitis (VIP). Malaltia invasiva per Haemophilus b (Hib).		

EFFECTES ADVERSOS "dades extretes del llibre "El peligro de las vacunas" del Doctor Xavier Uriarte

La triple vírica (TV): Xarxampi, Rubèola, Parotiditis (galteres). Encefalitis, meningitis, mielitis (inflamació del moï de l'os), neuritis (afeccions als nervis perifèrics), úlceres de colò, trombopènia, artritis, sarrampi i galteres

Tètanus: al·lèrgies

Hepatitis B i combinada A+B: meningitis, encefalitis, poliomièlitis i síndrome de fatiga crònica

Diftèria i Tètanus: nefritis, reaccions de tipus al·lèrgic i efectes sobre el sistema nerviós

Poliomièlitis: meningitis, encefalitis, poliomièlitis i síndrome de fatiga crònica

DTP: Mort sobtada del lactant, encefalitis, convulsions, nefrosi (malaltia renal), meningitis, hiperactivitat bronquial

Hib: laringitis, síndrome nefròtic, meningitis

Meningitis: meningitis, encefalitis, vagotòmia postvacunal, nefritis, inflamació de la laringe i convulsions

Jordi Garriga

la vacuna múltiple, que hi apareix com la responsable de les patologies neurològiques més freqüents com l'autisme, el canvi de comportament, les convulsions, els crits persistents, l'encefalitis, l'epilèpsia, la fatiga crònica, la fibromiàlgia, la hiperactivitat o la meningitis. Per altra banda, assenyalava la triple vírica com a responsable de la diabetis, dels problemes otorrinolaringològics (ORL) i renals i de l'artritis. També es fa referència a la vacuna contra la grip com a font de problemes respiratoris i de tipus gripal. El doctor Xavier Uriarte aclareix que la vacuna de la grip "tant en la gent gran i adulta com en les embarassades, només pot donar problemes i cap benefici". Segons Uriarte, l'increment de certes onades de grip s'ha produït gràcies a l'inici de les campanyes massives de vacunació i moltes persones, a més, han patit efectes adversos com la mateixa grip, la pulmonia, sordesa, encefalitis i insu-

El Mahmoud i la Joana han pres la decisió "d'enfrontar-se al sistema sanitari" en comptes de mantenir la inèrcia de la vacunació sistemàtica

ficiència renal. A finals de 2005 l'alarma sobre la proximitat de l'epidèmia aviària es va estendre coincidint amb la vacunació massiva de la grip. Segons Uriarte, "aquesta campanya informativa buscava, entre altres

coses, vendre més vacunes de la grip animal, de la grip humana i més Tamiflú i Relenza, fàrmacs antivirals. El primer va ser promocionat pel govern nord-americà com a solució preventiva a la grip aviària. Curiosament, l'empresa Roche havia comprat la patent del Tamiflú a Gilead Sciences Inc el 1996 i resulta que Donald Rumsfeld -abans de ser nomenat Secretari de Defensa dels Estats Units- havia estat membre del Consell d'Administració de l'empresa i en continua essent principal accionista.

Davant aquest panorama, el Mahmoud i la Joana han pres la decisió "d'enfrontar-se al sistema sanitari" en comptes de mantenir la inèrcia de la vacunació sistemàtica. Aquest posicionament també acompanya altres esferes de la criança per la Sara, com l'educació, l'entreteniment o l'alimentació. En definitiva, volen ser independents i responsables amb la seva opció de vida. ☺

Els estralls del mercuri

Gemma García
/campanyes@setmanaridirecta.info/

Segons diversos estudis el mercuri, en petites dosis, pot produir trastorns nerviosos cerebrals lleugers i, en dosis mitjanes i altes, lesions neurològiques. Tot i així, està present en productes com els medicaments i les vacunes, els empastaments dentals, algunes pintures o els termòmetres, que estaran prohibits a partir del gener de 2009 a tots els estats membres de la Unió Europea, segons una directiva aprovada pel Parlament europeu el juliol de 2007.

Ana Medina, presidenta de l'Associació per Vèncer l'Autisme (AVA), denuncia que el seu fill de vint anys pateix autisme arran de l'administració de les primeres vacunes infantils. El 15 de febrer ella i 54 persones més intoxicades pel mercuri d'arreu de l'Estat espanyol -tant per vacunes com per empastaments dentals- van denunciar al Ministeri de Sanitat i Consum espanyol per haver permès la introducció d'aquesta substància tòxica. Els demandants asseguren que l'acumulació involuntària de mercuri en el seu organisme els ha provocat greus problemes de salut, com autisme, síndrome de fatiga crònica, infertilitat, artritis o esquizofrènia. Per això exigeixen al govern i als laboratoris farmacèutics "un reconeixement" pels danys causats, a més de compensacions econòmiques.

La lluita contra el mercuri s'ha dut a terme des de diversos àmbits. Concretament, el 2002 la Lliga per la Llibertat de Vacunació va endegar una campanya per la retirada del mercuri de les vacunes. Aquesta substància tòxica -concretament un dels seus derivats, el tiomersal, que està compost per un 49,6 per cent de mercuri- s'utilitza per la conservació

d'algunes vacunes, com les de l'hepatitis B, la tosferina, la diftèria, el tètanos, la pòlio i la grip. L'any 2000 la pròpia Agència Espanyola del Medicament, en sintonia amb l'Acadèmia Americana de Pediatria i l'Organització Mundial de la Salut (OMS), entre d'altres, ja recomanava eliminar la presència de tiomersal als laboratoris productors de vacunes. Oficialment, el component mercurial va desaparèixer dels fàrmacs espanyols el 2005, tot i que actualment les persones demandants assenyalen

Segons diversos estudis el mercuri, en petites dosis, pot produir trastorns nerviosos cerebrals lleugers i, en dosis mitjanes i altes, lesions neurològiques

que hi ha "traces de mercuri" que encara estan presents en les vacunes infantils i que els empastaments platejats es fan amb una aliatge de plata i mercuri. Segons el doctor Xavier Uriarte, president de la Lliga per la Llibertat de Vacunació, s'han reduït les quantitats de mercuri a les vacunes, però no s'han eliminat. Així ho ha ratificat el Servei de Farmacovigilància de Catalunya, que en una conversa amb la DIRECTA ha explicat que encara hi ha vacunes amb tiomersal al mercat.

Per contactar:

LLIGA PER LA LLIBERTAT DE VACUNACIÓ
www.vacunacionlibre.org
INFORMACIÓ GENERAL: info@vacunacionlibre.org
INFORMACIÓ MÈDICA: infomedica@vacunacionlibre.org
INFORMACIÓ LEGAL: infolegal@vacunacionlibre.org

KAMILOSETAS MUSKARIA

distribuidora llibertària
www.nodo50.org/kamiloasetas
kamiloasetas@nodo50.org

UN ALTRE PUNT DE VISTA

Diagonal

Associació Cultural El Raval

El Lokal

llibres, contrainformació
revistes, música,
samarretes, pedaços...

horari
matins: de dimarts a divendres de 10.30 a 14h
tardes: de dilluns a dissabte de 17 a 21h

c/ de la Cera 1 bis 08001 Barcelona
Tel: 933 290 643 Fax: 933 290 858
ellokal@pangea.org

Catalunya

Núm. 94 Febrer '08

La publicació de la CGT de Catalunya
www.revistacatalunya.cat

SOLIDARIDAD OBRERA

Diari de la CNT-AIT
Catalunya i Balears

direc: Apartat Correus 302
08910 Badalona

web: www.cnt.es/soliobrera
email: soliobrera@cnt.es

El Consell de la Cultura i les Arts de Catalunya a debat

CONSIDERACIONS AL VOLTANT DEL CANVI DE MODEL DE POLÍTICA CULTURAL

Xavier Blasco Piñol

Durant la propera primavera les regnes de la cultura catalana canvien de mans. El projecte del Consell de la Cultura i les Arts de Catalunya (CCAC) es farà realitat per Sant Jordi, segons va anunciar la plataforma que l'ha impulsat. Una modificació que afecta la mateixa concepció de la política cultural, la independència vers el partidisme, les entitats i els projectes a subvencionar i les línies culturals a seguir.

✉ **Oriol Martí Sambola i Estel B. Serra**
/cultura@setmanaridirecta.info/

Un grup d'onze membres sense afiliació política declarada i que encara no han estat nomenats seran els encarregats d'engegar-lo. El Consell, però, ja ha començat a suscitar polèmica. Fins ara hi ha hagut un estira i arronsa constant entre la Conselleria de Cultura —encapçalada primer per Ferran Mascarell i després per Joan Manuel Tresserras— i la Plataforma de la Cultura per un Consell de les Arts, creada el 2003 i impulsora del procés. Hi ha altres veus, però, que van més enllà i qüestionen aspectes tan substancials del projecte com el nombre de membres o el migrat pressupost inicial amb què compta i alerten de la potenciació de xarxes clientelars entre el sector privat i el sector públic a Catalunya.

El canvi cap a l'esquema anglosaxó

El model de política cultural català ha tingut, fins avui, una estructura similar a la de la gran majoria de països de l'Europa continental, basat en l'ajut directe a l'activitat cultural i artística mitjançant el finançament públic provinent de les administracions territorials de l'Estat. Aquest esquema, però, es veurà modificat per l'entrada en acció del Consell de la Cultura i les Arts de Catalunya, que passarà a suplir òrgans com l'actual Entitat Autònoma de Difusió Cultural del govern de la Generalitat.

El Consell s'ha presentat per part de tots els agents públics i privats com un model d'*Arts Council*, un ens que faciliti la independència vers el partidisme, el treball amb capacitat planificadora, la professionalitat i la transversalitat. El factor més buscat d'aquest embrió, però, és la representativitat i la participació del propi sector artístic en les polítiques i les línies culturals de l'indret on creen i on treballen.

El model de l'*Arts Council* neix al món anglosaxó, on des de fa dècades aquesta institució funciona amb total normalitat i amb l'acceptació política i social. Una mostra d'això és l'antiguitat d'aquest esquema en alguns països com Finlàndia (des de 1967) o Anglaterra (des del 1947). No és cap secret que el

projecte català de Consell de les Arts respon a la voluntat d'implementar aquest sistema d'*arm's lenght* —institució pública distanciada del govern—, fet a imatge dels models anglosaxons que, passats els anys, han mostrat el rigor de l'esquema i la independència de la institució.

La Plataforma, el Tinell i el CCAC

La Plataforma de la Cultura per un Consell de les Arts va entrar en escena durant els Pactes del Tinell de 2003 amb l'objectiu de fer pressió per la incorporació del sector artístic en les decisions culturals després del llarg desert del govern de Convergència i Unió. Tot i la gran expectativa inicial, no va ser fins la segona edició del tripartit que es van començar a moure els fils per dur a terme les promeses polítiques inicials. Concretament, el 4 de juliol de 2006 el Govern de la Generalitat va aprovar el projecte de Llei del CCAC amb el vistiplau i el suport de la Plataforma.

Des de llavors, però, les relacions entre ambdós actors s'han vist enterbolides pels canvis posteriors en la definició pràctica del Consell. La Plataforma, que actualment representa més de 20.000 creadors i creadores catalanes, ha anunciat que continuarà fent públiques totes les modificacions que estan "distorsionant" la institució

pactada.

Els debats principals

A pocs mesos del seu naixement formal el CCAC ja té diverses esclatxes, fet que des d'un inici pot afectar la seva salut, autonomia i respectabilitat. La primera qüestió oberta i d'absoluta rellevància és, d'una banda, la quantitat final dels membres del Ple del Consell i, de l'altra, el nom dels membres —amb totes les connotacions possibles, com són la representativitat, el currículum o l'acceptació social. Finalment, la decisió ja ha estat presa i els membres del Consell seran onze. Ni els catorze inicials que va pactar i consensuar la Plataforma ni els set que va anunciar Tresserras amb to ferm. Ara bé, el nomenament encara no s'ha produït. Aquest element desperta les alarmes dels professionals del sector, que es pregunten si els membres seran les mateixes personalitats que han estat immerses en l'ambient cultural de casa nostra des de fa més d'un quart de segle.

Un segon element crític vers el Consell es relaciona directament amb el pressupost i amb les seves funcions. La Generalitat ja ha anunciat que hi destinarà quinze milions d'euros, un cinc per cent del total del pressupost del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació. Alhora, la partida anirà augmentant a mesura que es produeixi el traspàs de competències. Si comparem el

Consell amb els seus homòlegs d'altres països, per exemple, amb el Quebec —que té un nombre d'habitants similars a Catalunya—, el pressupost que s'hi destina és de 61 milions d'euros, és a dir, més de deu vegades més. En relació a les funcions i a les competències, els àmbits inicials seran l'exclusivitat en el foment de la promoció a la creació artística i cultural. En aquest punt la Plataforma considera satisfactoria la proposta, després que la Generalitat desactivés el control sobre la comissió d'ajuts que pretenia imposar.

En conclusió, la incògnita més important —i amb una resposta imprevisible durant els propers cinc anys— és el nivell d'independència del Consell de les Arts respecte als partits i governs i la seva relació amb la resta d'administracions (ICIC, Departament de Cultura, Institut Ramon Llull, etc.). Els precedents no són gaire esperançadors i l'anunci del traspàs de la plantilla laboral directament de l'Entitat Autònoma de Difusió Cultural al Consell no hi ajuda massa. Tots aquests elements són els que fan que entitats com l'Associació de Professionals de Gestió Cultural de Catalunya (APGCC) denunciïn i qüestionin que el Consell de la Cultura esdevingui, tal com es va prometre, una autoritat pública independent i allunyada de les sacsejades entre partits.

Pim-Pam-Pum

“La ciutat que s'omple de gent i de turistes perd identitat”

Joan Marimon.
DIRECTOR I GUIONISTA

Joan Marimon és director i guionista. La seva darrera pel·lícula, *Pactar amb el gat*, és un film coral rodat en diferents escenaris del barri de Gràcia i al Kasal Okupat del Prat de Llobregat (KOP). El 28 de març es presentarà a la Biennal de Cinema espanyol d'Annecy. El film, amb versió catalana i castellana, encara no s'ha pogut projectar en català a cap sala de Barcelona.

✉ Roger Palà
/cultura@setmanaridirecta.info/

Com es pot pactar amb un animal irracional com el gat?

No s'hi pot pactar. Amb un gos potser sí, però el gat és un rival, fins i tot un opositor. De vegades —si el gat vol— pot ser el millor amic. En qualsevol cas, és el gat qui pacta amb l'home. S'hi assembla massa. És tan irracional com ell.

Dius que la pel·lícula és un retrat subjectiu de Gràcia. Com es veuen els canvis que ha patit el barri durant els darrers anys des d'aquesta subjectivitat?

Sóc del Prat de Llobregat, però a la vegada gracienc d'adopció. Hi visc des de 1986 i he anat seguint el creixement de la projecció del barri durant aquests anys en què s'ha posat de moda. Continuo pensant que és un dels millors barris de Barcelona, però aquest darrer “creixement” l'està posant continuament en perill.

Qualsevol zona de la ciutat que s'omple de gent i de turistes tendeix a perdre la identitat.

Diverses escenes de *Pactar amb el gat* estan rodades al Kasal Okupat del Prat (KOP).

Vam travessar tres assemblees fins aconseguir el “sí” del col·lectiu. La relació amb el KOP ha estat una de les parts més positives de l'aventura d'aquesta pel·lícula. Em va fer feliç haver rodat una setmana dins les parets del que crec que és la Capella Sixtina del graffiti.

Heu creat un bloc sobre la pel·lícula que sembla molt actiu...

Tenim un bloc amb prop de 10.000 visites. A més, a hores d'ara tenim disset clips al *youtube* amb una mitjana de 150 a 200 visites al dia i un total de 25.000 visionats durant aquest mes de febrer. És la nostra principal i, de fet, única font de promoció. La pel·lícula no ha tingut subvencions anticipades i el nostre pressupost per al llançament era de zero euros.

S'ha pogut estrenar la versió catalana a Barcelona?

No. Hem estat a punt de trobar local unes quantes vegades, però encara no ho hem aconseguit. Suposo que ens ajudaria obtenir algun premi en algun festival, per exemple a la Biennal de Cinema Espanyol d'Annecy, on la pel·lícula es presenta el 28 de març. Hem anat a l'inrevés de tothom: nosaltres comencem ara amb els festivals, tot i que oficialment la pel·lícula es va estrenar el mes de setembre.

Una dècada de resistència

LES ACTIVITATS DEL DESÈ ANIVERSARI
DEL CSO ELS TIMBRES

CSO Els Timbres
AVINGUDA GENERALITAT, 27.
VILADECANS

✉ Estel B.Serra
/cultura@setmanaridirecta.info/

El Centre Social Okupat Els Timbres de Viladecans celebra el seu desè aniversari amb diverses activitats que s'allargaran des del 28 de febrer fins el 2 de març. Es farà la tradicional *Vermutada*, xerrades, un sopar d'aniversari i concerts. Quatre dies de moviment per continuar visualitzant la construcció d'alternatives i l'autogestió com a centre i espai social.

Xerrades, música i tallers

El 28 de febrer al vespre és el toc de sortida de l'aniversari, amb un sopar que inclourà diverses sorpreses. Les persones que el sobrevisquin continuaran l'endemà al matí amb la *Pintada*

del centre social i un taller de xanques. A l'hora de dinar començarà la *Vermutada*, que servirà per agafar forces pel mercat d'intercanvi i per una xerrada que se centrarà en la situació de Mèxic. L'1 de març és el plat fort dels quatre dies. Tota la jornada s'omplirà d'activitats i hi haurà un concert final a càrrec de Los Mobilettes, 7 Grillos i Atrako a mano armada. Finalment, durant la tarda de diumenge, es farà un debat per l'abstenció electoral, aprofitant la proximitat de les properes convocatòries.

La construcció d'un centre social

L'edifici, situat a l'avinguda de la Generalitat i ocupat ara fa deu anys, està afectat per un pla urbanístic que té data límit el

2014. L'any 1998, quan es va ocupar, l'assemblea va rebre una denúncia penal per part d'un particular. Finalment el procés va ser arxivat i, des d'aleshores, no n'han sabut res més, un cas estrany dins el moviment d'ocupació. Així doncs, l'assemblea ha pogut autogestionar un projecte polític i cultural que ha inclòs una emissora de ràdio alternativa, una distribuïdora de material independent i actes puntuals com les Jornades Contraculturals celebrades el juny de 2006. Des d'Els Timbres també s'ha potenciat la cultura alternativa local, amb la participació de grups de Viladecans a tots els concerts i la implicació, per exemple, en l'organització anual de les Festes Alternatives del poble.

El dictat reivindicatiu

LA CATALUNYA NORD REIVINDICA
L'ÚS DEL CATALÀ DESPRÉS DE TRES
SEGLES I MIG SOTA DOMINI FRANCÈS

‘Dictat de català’
1 DE MARÇ DE 2008
PALAU DE LES EXPOSICIONS. PERPINYÀ

✉ Blanca Balanyà
/cultura@setmanaridirecta.info/

El Palau de les Exposicions de Perpinyà acollirà, el proper 1 de març, la novena edició del Dictat en Català que convoca l'Institut Font Nova. Aquesta prova d'ortografia té com a objectiu denunciar la persecució que ha patit la llengua del país al territori sota administració francesa des que, l'1 d'abril de 1700, el rei Lluís XIV de França va prohibir l'ús públic del català a les comarques nord-catalanes.

“És un acte festiu, reivindicatiu i d'homenatge a la llengua catalana”, explica el tinent d'alcalde encarregat dels afers catalans, Jaume Roure. El primer dictat va ser impulsat per

primera vegada per la regidoria de cultura catalana de l'ajuntament rossellonès l'any 2000.

“Aquest any s'ha fet més publicitat, fins i tot al sud, cosa que no s'havia fet fins ara perquè aquest acte està —entre cometes— molt reservat a la gent del nord. Perquè tres segles després de la prohibició de la nostra llengua volem demostrar que encara som capaços de fer un dictat en català”, diu Roure.

Cada any una mitjana de 600 persones participen a la prova, però com que enguany Perpinyà ha estat designada capital de la cultura catalana s'espera superar el miler de participants. Per tercera i última vegada l'autor del text del dictat serà l'escriptor Joan-Lluís Lluís. Lluís només ha revelat que el títol de l'escrit

és “La corbata” i que, com en les anteriors edicions, tindrà tres nivells de dificultat. “Hi ha una primera part molt fàcil, per a la mainada, una segona part per les persones que tenen un nivell mitjà i la tercera, molt més difícil, plena de trampes”, ha advertit l'escriptor.

Per l'escriptor nord-català el dictat en català “és una festa i val la pena viure-la, almenys un any. Crec que és un moment en què tothom s'ho passa bé, malgrat que faci patir un xic els que hi participen, és veritat. Però és un acte festiu i de reivindicació al voltant de la llengua per dir que encara sem vius; després de tres segles i mig és un miracle, però és així. Encara sem vius i encara fem servir aquesta llengua i val la pena”.

Publicitat

aula m èdia

www.aulamedia.org
Educació en Comunicació

‘En un mundo libre...’: un retrat realista de les identitats aixafades

EL DUR RETORN DE KEN LOACH
A LES PANTALLES

DIRECTOR: KEN LOACH
DURADA: 1h 38 minuts
ANY DE PRODUCCIÓ: 2007
NACIONALITAT: REGNE UNIT,
ALEMANYA, ITÀLIA I ESTAT
ESPANYOL

Anna Farrés
/cultura@setmanaridirecta.info/

Ja s'ha estrenat la darrera pel·lícula del director anglès Ken Loach. El seu títol és *En un mundo libre...*

Loach és conegut per tractar temàtiques socials amb una visió crítica dins el corrent del cinema realista. De la seva filmografia destaquen títols com l'entranyable *Tierra y Libertad* (1995), *La Canción de Carla* (1996) o *Pan y Rosas* (2000).

Ara aposta de nou per una crítica de la societat en què

vivim, aquest cop des del vessant de la immigració.

Angie decideix crear la seva pròpia empresa després d'haver treballat en múltiples feines temporals i la seva convicció fa que la seva companya de pis, la Rose, es converteixi en la seva sòcia. Les dues protagonistes funden una agència de treball temporal, on els principals usuaris són immigrants legals i també il·legals.

En un mundo libre... ens mostra un retrat de la duríssima realitat que han de viure els nouvinguts –en aquest cas

a Londres– i les misèries que han de suportar. Refugiats polítics que s'han d'amagar, immigrants estafats per tasques indignes, treballadors que depenen de feines que duren hores, un dia o una setmana. Tot aquest panorama desolador d'identitats aixafades és el que es va descobrint al llarg del llargmetratge. *En un mundo libre...* no deixa indiferent. El film es converteix en un crit que demana que s'aturi el creixement econòmic i l'espoliació cruel, ja que si això no es dona l'ésser humà es destruirà a si mateix.

Segona Opció

'SEGONA OPCIO'
(RADIKAL RECORDS)
PUNK-OI!

Fa pocs dies ens van visitar els madrilenys Non Servium, banda emblemàtica del *punk-oil* antifeixista de l'Estat espanyol. A Catalunya el gènere també gaudeix de molt bona salut. Una bona prova és aquesta jove banda de Molins de Rei, *bastió baixllobregatí de l'independentisme combatiu*. Debuten com a nova referència de l'escuderia Radikal Records, el mateix paraigua de grups com Red Banner o Answer, un segell que recull les sensibilitats més combatives dels Països Catalans. Segona Opció

segueix la línia de clàssics com els britànics Cock Sparrer, de qui versionen *Because You're Young* a "Perquè ets jove". Vuit punyalades visceralment d'*oil* i *punk* malalt directament clavades al cap d'un oient que, de ben segur, ja hi deu estar avesat. Amb un so brut i barroer que sembla inherent al gènere, hi trobem cànctics que lloen la "gesta" dels almogàvers, proclames com "Organitzem l'odi" i himnes localistes com el seu tema extra "Vila de Molins de Rei".

ROGER PALÀ

Kave Kanem

'KAVE KANEM'
(AUTOEDITAT)
ROCK

La passió valenciana per la dolçaina no es limita als grups d'*ska* i *reggae*, sinó que abasta tots els gèneres. En aquest cas parlem d'una formació de Puçol que ha afegit l'estridència d'aquest instrument popular a la contundència guitarrera dels qui han mamat de formacions com Barón Rojo o Platero y Tu. Es nota que duen la passió pels grans grups dels setanta a la sang i també per la música d'arrel valenciana, que fusionen per sistema amb la contundència del

rock. En alguns temes com la instrumental "Pitxi" o l'èpica "Cants de llibertat", la presència del sac de gemecs i les melodies amb filies celtes es revelen deutores de la poderosa –i terrible per segons quines oïdes– barreja de folk i rock dels gallecs Mago de Oz. La resta del disc no depara sorpreses de gran calibre, sinó més aviat el contrari: presenta una certa reiteració de formats i lletres de temàtica pretesament mística.

R.P.

L'adulació, l'amoralitat i l'exercici de poder il·limitat

'UBÚ REI' • AUTOR: ALFRED HARRY • GÈNERE: TEATRE

PRODUCCIÓ:
IGUANA TEATRE
NOBA PRODUCCIONES TEATRALES
CENTRO DRAMÁTICO DE ARAGÓN

Ubú Rei és la paròdia del teatre de Shakespeare: la reacció d'uns adolescents francesos ben educats de finals del segle XIX que decideixen burlar-se de l'autoritat del professorat. Una crítica despietada del poder, representat per una corrosiva, despota i alhora covarda figura: el pare Ubú.

Iguana Teatre, en coproducció amb Noba Producciones Teatrales i el Centro Dramático de Aragón, han presentat durant quinze

dies un nou muntatge sobre l'obra, respectant fil per randa les paraules de l'autor, Alfred Harry. El Tarantana de Barcelona ha acollit aquesta obra de gran actualitat, amb un ritme constant i la metamorfosi permanent de cinc actors que en representen trenta. Amb aquesta peça Iguana Teatre demostra que Ubú, dissortadament, continua essent més viu que mai. Per sort, les resistències tampoc no hi falten. MARTA CAMPS

'Cooperación y conflicto'

FEDERICO STEINBERG
AKAL, 2007
190 PÀGINES

L'economista Federico Steinberg fa una anàlisi del paper de l'Organització Mundial del Comerç (OMC) en l'economia mundial, atenent especialment la seva polarització en dos grans blocs enfrontats: d'una banda, els països més desenvolupats i, de l'altra, els països emergents, ara sota el lideratge de la Xina, l'Índia i el Brasil. L'autor és crític amb el lobby de grans potències que formen els Estats Units, la Unió Europea, el Canadà i el Japó i amb les pràctiques abusives que llasten els comptes dels països més febles. Resulta interessant veure les propostes d'un economista ortodox sobre els camins desitjables de la globalització: tot i que és partidari de les liberalitzacions com a mètode per generar riquesa, Steinberg apunta la necessitat d'uns contrapesos estatals al lliure mercat perquè els països subdesenvolupats prosperin de manera adequada i matisa fortament la viabilitat de la utopia liberal. IGNASI FRANCH

RECOMANEM

DECREIXEMENT A REUS I RIUDOMS

DILLUNS 3

14h. Dinar popular al CERAP. Av. Pau Casals. Riudoms.
19h. Xerrada-debat. 'Crisi energètica'. La Palma de Reus, Sala Polivalent. Reus. 20:30h. Sopar agroecològic als Jardins de La Palma. Reus. 21:30h. Projectió de vídeo i debat sobre 'El frau bancari de la creació dels diners'.

DIMARTS 4

Bicicletada a Reus des de la plaça de les Peixateries Velles 'Per un Camp viu i lliure de transgènics'. Sortida
17h. Pl. Peixateries Velles, Reus. 19h. Introducció al decreixement, als espais de La Palma de Reus, amb dos tallers simultanis sobre 'Decreixement a nivell municipal' i 'Creant una economia alternativa'. Per finalitzar sopar agroecològic.

ORGANITZA: TEMPS DE RE-VOLTES • WWW.TEMPSDERE-VOLTES.CAT

JORNADES SOBRE LA MANIPULACIÓ DELS MITJANS DE COMUNICACIÓ

Divendres 29

Projectió i col·loqui documental: 'Silenci: aquí es tortura'. 20h. al Casal Popular el Trabuc. Ctra. Arbúcies, 32. Sant Hilari Sacalm

Dissabte 1

Xerrada: Mitjans de comunicació i manipulació. Macrosumari 18/98. 18h: Sala Noble. Pl. Dr. Robert, Edifici Cooperativa. Sant Hilari Sacalm. A càrrec de David Fernández, del grup de treball 18/98 i periodista. Concert. 22h. al Teatre Catalunya. St. Benet, 25. Sant Hilari Sacalm. Feliu Ventura (Cantautor País) i Anje Duhalde, cantautor Euskal Herria.

ORGANITZA: CASAL POPULAR EL TRABUC

DIJOUS 28

Presentació del col·lectiu Amigues de l'Alba

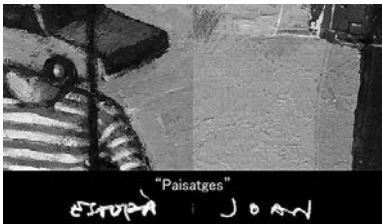
20h. Col·legi de periodistes de Girona.
C. Nou del Teatre, 1. Girona
Amb la cònsol de Venècia a Barcelona
Organitza: Amigues de l'Alba

Presentació de la Revista d'Espai en Blanc 3-4: 'La societat terapèutica'.

20h. Bar Horiginal. C. Ferlandina, 29. Barcelona.
Cada últim dijous de mes, fins al maig, ens trobarem per continuar parlant de les diferents cares de 'La societat terapèutica'.
Organitza: Espai en Blanc

Exposició de pintures i il·lustracions 'Paisatges', d'Estopà i Joan.

19:15h. Espai d'art Sant Mario.
C. Sant Mario, 49. Barcelona.
L'exposició recull diferents col·leccions fetes al llarg de 2007. Es podrà visitar fins al 29 de març.

Xerrada: 'El Problema dels camperols sense terra a Brasil'

20h. Arxiu Històric Muncpal. Pl. del Castell. Reus
A càrrec de João Pedro Stédile membre de la Direcció Nacional de l'MST i de Via Campesina.
Organitza: Comitè Oscar Romero Tarragona,

'Cavi Climàtic i energia'

19:30h Amics de les Arts i Joventuts Musicals.
C. Sant Pere, 46, 1er. Terrassa.
A càrrec de Juan Martínez, professor de la Càtedra Unesco per a la Sostenibilitat – UPC.
Organitza: Amics de les Arts i Joventuts Musicals

DIVENDRES 29

Inaguració Fira Natura

17h. Recinte Firal (pavelló 4), Camps Elisis. Lleida
Organitza: IPCENA

Xerrada de la Plataforma Prou Sal : 'Actualitat dels runams salins i la seva afectació al medi ambient'.

20:30h. A.V. Vic-Remei.
C. Verge de l'Alba, 5-7 Manresa
Organitza : A.V. Vic-Remei

DISSABTE 1

Festa de presentació de l'Associació Cultural Ràdio Nikosia

20:30h. Espai Boca Nord.
C. Agudells, 37-45. Barcelona
Presentació poètica i accions conjuntes de Ràdio Nikosia i el Col·lectiu Haloperidol. Concert amb El Tío Carlos, groove i soniquete i Dj Txarnego.
Organitza: Ràdio Nikosia

Festa 5è aniversari Assemblea de Joves de Manresa

Tots els actes seràn al Casal Popular La Fadulla.
C. Verge de l'Alba, 4. Manresa.
18h. Projectió de la pel·lícula 'Un mundo por Ganar'. 20h. Xerrada - debat: 'Dos models de lluita sud-americana'. Amb la intervenció de la brigada Ali Primera. 22h. Sopar sud-americà 00h. Festa llatinoamericana al Bar l'Havana.
Organitza: Assemblea de Joves de Manresa.

Concert a la Factoria del Ritme

22h. Poligon Camp Llong
C. Vallfogona, parcel·la 4. Balaguer.
Amb els grups: Txorlito Head, Rock Macarra des de Donostia, Punto Devel, Hardcore des de Barcelona, Hot Numbers, Ska des de Balaguer i C.T.C., Punk Rock des de Balaguer.
Organitza: Ateneu-Factoria del Ritme

DIUMENGE 2

Trobada d'Araguaia amb el bisbe Casal-dàliga per les causes de l'alliberament

10h. Casinet d'Hostafrancs.
Rector Triadó, 53 Barcelona.
Xerrada: 'Amb la Política de la Nova Terra' de João Pedro Stédile, i passi de vídeo del bisbe Casal-dàliga. 16h. Pep Riera, pagès; Rosa Binimelis de la Plataforma Transgènics fora; Xavier Montanyès, militant de moviments socials i Mónica Vargas de l'Observatori del Deute en la Globalització.
Organitza: Araguaia

21ena calçotada popular de sants

12h. Plaça de Sants. Barcelona
21 anys d'independentisme al barri, 21 anys de cultura popular. Amb actuacions i concert del Belda i els Badabadok
Organitza: Casal Independentista de Sants "Jaume Compte"

Resistència i agitació.

Cicle de xerrades: 'La història dels grups autònoms ibèrics'.

Del 3 al 14 de Març
Facultat de Filosofia, UB.
C. Montalegre, 6, 4t pis. Barcelona.
Organitza: Associació Llibertària i Individualitats anarquistes.

Exposició:

'100 anys de Solidaridad Obrera'

Fins al 15 de Març
Anònims. C. Miquel Ricomà, 57. Granollers.
Organitza: Federació Local CNT-AIT Granollers

DIMECRES 5

Videofòrum 'La isla'

20:30h. CNT-Ponent.
Rambla ferran, 30, 4t-1a. Lleida.
Organitza: CNT-Ponent.

SORTIM DE CASA

DIJOUS 28

CONCENTRACIÓ PEL LLIURAMENT COL·LECTIU D'AUTOINCULPACIONS PER L'AVORTAMENT LLIURE

19h. Av. President Lluís Companys, 10. Tarragona
CONVOCA: COL·LECTIU DE DONES I HOMES PEL DRET A L'AVORTAMENT LLIURE I GRATUÏT, COMARQUES DE TARRAGONA

DISSABTE 1

MANIFESTACIÓ PEL DRET A L'HABITATGE

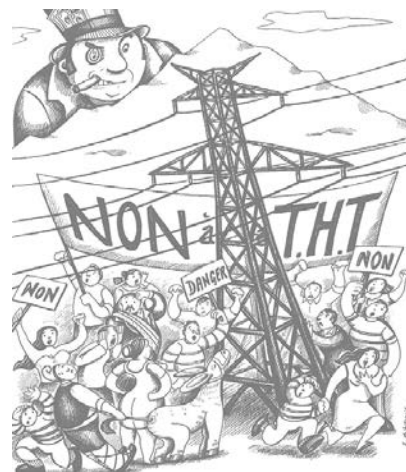
Barcelona: 17h. Plaça Catalunya
Tarragona: 18h. Estàtua Despullats Rambla Nova
ORGANITZA: V DE VIVENDA /WWW.VDEVIVIENDA.NET/

DISSABTE 1

MANIFESTACIÓ NO A LA MAT

10h. Plaça Catalunya. Perpinyà
WWW.COLLECTIF-NONALATHT.COM

DISSABTE 1

PLANTADA POPULAR A LA MUNTANYA DE SANT RAMON

11h. Plaça de la Font dels Voluntaris. Viladecans
CONVOCA: PLATAFORMA SALVEM OLIVERETES
WWW.SALVEMOLIVERETES.ORG

ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

NO OBLIDEU...

DIJOUS 28 I DIVENDRES 29 JORNADES FÒRUM AMBIENTAL. HOMENATGE A RAMÓN MARGALEF. 'GAIA QUO VADIS?, HOMO SAPIENS NO BADIS'

Aula Magna de la facultat de Biologia de la UB. Av. Diagonal, 645. Barcelona.

ORGANITZA: UNIVERSITAT DE BARCELONA (FACULTAT DE BIOLOGIA) I SKAMOT VERD
WWW.UB.EDU/BIOLOGIA/NOTICIES/FORUMAMBIENTAL.PDF

La indirecta

L'ENTREVISTA // NDEYE ANDÚJAR, DE LA JUNTA ISLÀMICA DE CATALUNYA

“Jo reclamo el dret de sentir-me musulmana i feminista”

Ndeye Andújar (Barcelona, 1972) és feminista i musulmana. La seva implicació en la defensa de l'islam l'ha duta a la vicepresidència de la Junta Islàmica de Catalunya. Per qüestions laborals Andújar viu a París (França), on és professora de castellà en un institut de secundària de la regió metropolitana. És lingüista i experta en Cultura i Civilització Islàmiques per la UNED (Universitat Nacional d'Educació a Distància). És una de les impulsores del Congrés de Feminisme Islàmic. La trobada, que es va celebrar a Barcelona el novembre de 2006, va denunciar els codis de família discriminatoris, va exigir la igualtat de gènere i va denunciar la violència domèstica que s'exerceix contra la dona.

Sergi Picazo
/entrevista@setmanaridirecta.info/

Podem criticar l'islam com ho fem amb el catolicisme?

No només ho podem fer, sinó que ho hem de fer. El que es critica no és l'espiritualitat de l'islam, sinó les lleis discriminatòries en països de majoria musulmana.

Les religions catòlica o musulmana han defensat, en línies generals, un sistema patriarcal i masclista. Com es pot ser feminista i musulmana?

Això depèn del context històric. El context a Catalunya és el de la lluita contra la dictadura franquista, que tenia com a element fonamental el nacionalcatolicisme. Per això les dones catalanes han desenvolupat un discurs molt laic associat a la noció de ciutadania dels drets. Però a altres països no han viscut aquest context i no tenen els mateixos referents i, per això, hem de reconèixer el ventall

“Cal superar les diferents visions de l'islam”

de propostes feministes arreu del món. El feminisme no està enfrontat necessàriament amb les religions. Per exemple, les sufragistes americanes del segle XIX van reivindicar els seus drets invocant la seva condició de creients. **Com és, què vol i d'on sorgeix el feminisme islàmic?**

El feminisme islàmic és un moviment sorgit dins de l'islam a països com l'Iran, Sud-àfrica o Malàisia, reivindicant la igualtat de gènere i denunciant les lectures patriarcales i homòfobes dels textos sagrats. En paraules de Margot Badran, una de les principals teòriques, es tracta d'un discurs i d'una pràctica feminista articulada dins d'un paradig-

Bruno Ascao

ma islàmic. El feminisme islàmic persegueix drets i justícia per a les dones i per als homes. L'adjectiu islàmic no s'ha d'entendre en un sentit reductor, sinó que serveix per contextualitzar. El discurs del feminisme islàmic forma part del feminisme global.

Entre “putes” i “submises” tu reivindiques un rol diferent.

Molts no musulmans tenen una visió estereotipada de les dones musulmanes. Creuen que “les musulmanes estan sotmeses al seu marit” o que “no es volen integrar en la nostra societat”. És com si només ens poguéssim alliberar seguint un únic model, és a dir, prescindint de la nostra fe. Jo reclamo el dret de sentir-me musulmana i feminista, no hi veig cap incompatibilitat. De fet, em vaig fer feminista quan em vaig fer musulmana perquè em vaig adonar que el que ens venen com a islam són manipulacions d'alguns sectors per mantenir el seu estatus privilegiat. Les feministes musulmanes posem en dubte les jerarquies i critiquem la manca de democràcia i llibertat d'expressió en molts països de majoria musulmana, que curiosament són dictadures recolzades pels països occidentals.

La professora Dolors Bramon afirma que “si es fa una interpretació adequada l'Alcorà és un llibre feminista”. Què en penses?

L'Alcorà defensa la igualtat ontològica dels éssers humans i supera les diferències biològiques. En

aquest sentit, és feminista. No obstant això, l'Alcorà s'adreçava a una societat del segle VII i per això hi ha moltes referències patriarcales. Nosaltres denunciem l'immobilisme i l'anacronisme que suposa basar-se en lleis humanes del segle X.

No creus, però, que la dona musulmana sovint pateix desigualtat i opressió dins la seva família o la seva comunitat?

Depèn. S'ha de mesurar amb precaució una afirmació d'aquest tipus. En alguns casos d'opressió hi ha algunes qüestions religioses pel mig, però més aviat es tracta de problemes econòmics, polítics, socials o culturals.

Algunes musulmanes veuen el vel com un element alliberador i antiimperialista. Altres musulmanes diuen que les han obligat a dur-lo i que és un símbol de masclisme. Quina és la teva opinió?

La qüestió no és si estem a favor o no del vel. Cada dona ha de poder escollir lliurement com vol vestir-se. Jo estic en contra tant de la imposició de portar-lo com de no portar-lo. Les raons per portar el mocador poden ser polítiques, religioses o culturals. Per tant, reduir el tema a una qüestió de submissió de la dona em sembla simplista i reductor. El que és prioritari és l'accés de les dones a l'educació, al món del treball i a la política, en lloc de preocupar-nos per si hem de portar el vel.

El problema, òbviament, va més enllà del vel. Quins entrebancs troba una jove musulmana avui a Catalunya o a França?

S'enfronta contra la societat majoritària, que l'obliga a escollir un model de vida. També troba el seu entorn, que la utilitza com un escut protector de les tradicions. La islamofòbia i la intolerància fan que pateixin encara més discriminació en el món laboral que la resta de dones. A França, per exemple, moltes joves estudien a fons la religió per justificar la seva emancipació i busquen exemples de la història musulmana per accedir a l'educació, sobretot a la universitat. Les taxes d'analfabetisme més altes del món són les de les dones musulmanes. Això és contradictori amb una dita de Mahoma: “L'educació és un deure sagrat per a tots els musulmans i les musulmanes”. Per tant, prohibir l'accés a l'educació a les dones és clarament antiislàmic. El problema és què faran aquestes noies després de la universitat: podran obrir-se camí en la societat o només serà un parèntesi abans de tornar a l'àmbit familiar.

Quins són els pitjors tòpics que has sentit sobre la relació entre l'islam i la dona?

N'hi ha tants que no sé per on començar. Jo he sentit dir que les musulmanes hereten la meitat que l'home, que el seu testimoni val la meitat en un judici, que la mutilació genital és obligatòria, que tenen prohibit treballar, que no s'han de barrejar en espais mixtes o que el seu marit la pot pegar si es rebel·la. Tot això és fals. En general, es tracta d'ignorància, tant si ho diu un musulmà com un no musulmà.

Creus que l'enemic de l'islam és dins del món musulmà?

La solució està dins del món musulmà. Cada societat ha de trobar les seves solucions. No es poden trasplantar solucions que no tenen en compte les pròpies realitats. El neocolonialisme i el paternalisme intrínsec que comporta és totalment contraproduent, ja que enforteix l'islam tradicional enfront de l'enemic occidental. Els que proclamen el xoc de civilitzacions se situen en els dos extrems i per això cal superar tant la visió que demonitza l'islam com la que l'idealitza. El feminisme islàmic intenta trencar amb això.

L'islam pot canviar gràcies a l'alliberament de la dona musulmana?

No es tracta d'una reforma de l'islam, sinó d'una reforma dins de l'islam. El matís és força important. Reformar l'islam voldria dir que acceptem que l'islam discrimina les dones. L'islam no les discrimina. Ho fan les lectures humanes i les lleis que s'han derivat d'aquestes males interpretacions. ●

Lliure de Sèrbia

Matthew Tree
/opinio@setmanaridirecta.info/

El 1999, seguint ordres directes del propi govern, grups militars i paramilitars serbis van matar poc menys de 15.000 albanos-kosovars. I val a dir que “matar”, en aquest context, és gairebé un eufemisme atesos els mètodes utilitzats. Un informe preparat per organitzacions europees de drets humans i publicat al final d'aquell any parla de nens de dos anys empalats damunt d'uns pals de fusta prop de Pristina, juntament amb uns cartells on posava: “Això és Sèrbia”. També parla de la destrucció completa del poble de Racak i dels seus habitants, executats a boca de canó el mes de gener. Es fa referència, a més, a les 106 persones —incloent-hi dos nens de dotze anys, un noi retardat de setze, un ancià de 72 i un home en una cadira de rodes— que els serbis van obligar a entrar en un graner abans de metral·lar-les i, tot seguit, cremar els cosos dels morts i ferits (que xisclaven com bojos). Tot això va passar al poble de Kushe el 26 de març.

Els imperialistes més malvats han tingut un paper clau

En resum: els serbis, en convertir crims d'aquesta envergadura en el pa kosovar de cada dia durant un any sencer, van perdre qualsevol dret que haurien pogut tenir sobre la seva “terra santa” nacional. I qui va posar fi a les atrocitats? Bàsicament ho va fer l'OTAN. I qui va assegurar, fa ben poc, que la independència de Kosovo no seria seriosament qüestionada? Bàsicament, els Estats Units.

O sigui que els imperialistes més malvats del planeta han tingut un paper clau, al llarg dels últims vuit anys, en l'alliberament d'un petit país amb majoria musulmana. Aquella gent encara influïda per la correcció política maniquea dels anys vuitanta (segons la qual tot el que fa el govern nord-americà —o les institucions on predomina, com ara l'OTAN— és infal·liblement vil) a hores d'ara deu tenir una empanada mental de cal Déu.

QUIJOTICAT

Canviem misils per petroli. No importen condicions. No s'accepten devolucions. Abstenir-se països amics. Raó: US

